

TJEN (Juni 1984) FOLKET

INNHold:

Leder:

- "Høstoffensiv" for partiet..... 2

Partiet vokser igjen..... 4

Studieopplegg for kapitalen..... 8

BERETNINGS-DISKUSJON

Partidemokrati, masselinje, mm...11

Grunnorganisasjonenes
rolle i partiet.....14

Partilagast prestisje må styrkes..15

Om partiutmeldelsene.....17

KINA-DEBATT

Stormløp mot Kina.....20

Kina har skifta farge.....22

Dårlig skolestil om Kina.....30

DIVERSE

Oppfordring om å tegne medlem-
skap i Dagens bok hos Tronsmo

Oktober i Trondheim.....33

Arbeiderinnrettinga til KK.....34

Høstaksjon for Klassekampen.....35

Klassekampen, økt netto opplag,
men.....36

LEDER:

HØSTOFFENSIV FOR PARTIET

- o AKP(m-l) har en utmerka politikk.
- o Altfor få veit om den.

Disse to enkle punktene er en nokså nøktern beskrivelse av situasjonen. Men nettopp fordi vi veit at vi har mye å fare med er den ingen grunn til at vi skal godta at politikken vår er så lite kjent.

Vervekampanjen har vist at det er stor interesse for partiets politikk. Nå må vi følge opp med nye initiativer.

Slik har SKAU tenkt, og på dette grunnlaget har vi gått inn for det vi kan kalle en "høstoffensiv" for partiet. Denne offensiven består av tre politiske områder og en kampanje.

VALGKAMPEN 85

Den ene kampanjen er **valgkampen**. Partiets medlemmer og tillitsfolk ønsker at partiet skal gjennomføre en vellykka valgkamp foran 1985-valget. Valgkampen er den beste muligheten de kommende to - tre åra for å markedsføre partiets politikk. Det blir også en omfattende politisk kamp som kommer til å presse seg inn i fagforeninger og masseorganisasjoner i mange sammenhenger, der vi enten vil komme på defensiven overfor sosialdemokratene, eller sjøl kan ta offensiven. Skal vi ta offensiven må **partiet** være samkjørt og enhetlig om å føre en skikkelig valg-

kamp. I høst blir det en viktig oppgave å få til en slik samkjøring. Det kan ikke godtas at partiet vedtar å satse på valgkampen, mens endel medlemmer driver passiv sabotasje av en så viktig kamp. De kameratene som blir nominert på RV-listene har krav på at partiet tar oppgaven på alvor og gir dem full ryggdekning. I høst må vi derfor forberede valgkampen organisatorisk og politisk, slik at partiet kan gjennomføre den på den slagkraftige måten som er et revolusjonært parti verdig.

DE TRE POLITISKE OMRÅDENE

1.Strategi for fagbevegelsen.

Sommerleirene skal diskutere strategi for fagbevegelsen. Partiet har mange politiske og organisatoriske retningslinjer som arbeiderklassen i Norge trenger. I en situasjon der NAF er en veltrimma kamporganisasjon, samtidig som sosialdemokratenes klassesamarbeidspolitikker er om mulig enda mer bankerott enn før, er det stor interesse i klassen for alternativer. Vi har et slikt alternativ. Vår oppgave blir å gjøre dette alternativet kjent i fagbevegelsen, altså å innlede en politisk offensiv for å samle flest mulig fagorganiserte om ei kamp-linje. Arbeidsløsheta, bedriftsnedleggelser, kampen om arbeidstida og lønna, kvinnespørsmålet i fag-

bevegelsen, internasjonal solidaritet. Alt dette og mer til er stikkord som peker på hvor nødvendig det er at AKP som parti kommer fram med analyser og forslag til hvilken vei de fagorganiserte bør ta. Ved å gå offensivt ut på denne måten påtar vi oss et **ansvar**, nemlig ansvaret for å lede arbeiderklassen i en vanskelig situasjon. Dette betyr også at vi vil kunne **lære** mer. For folk vil stille større krav til oss, og komme med kritikk og innvendinger. Det er bra. Vi kan på den måten dra nytte av folks egne erfaringer og forbedre vår egen politikk. Ved å jobbe sånn knytter vi også nærmere bånd mellom partiet og arbeidsfolk.

2.Strategi for kvinnebevegelsen.

På tross av dystre spådommer har kvinnekampen vokst det siste året. AKP-jentene har spilt en helt sentral rolle i denne renessansen for kvinnekampen. AKP(m-l) har faktisk en omfattende og helt utmerka kvinnepolitikk. Det er bare ikke kjent for folk. (Og heller ikke for alle i AKP!) Dette må rettes på.

Vi må ikke "sette lyset under ei bøtte" som det heter i den nye Bibel-oversettelsen. Fram i dagen med AKPs kvinnepolitikk. Hefter, plakater, løpesedler, konfrontasjonsmøter med andre partier. Alt ligger til rette for en skikkelig offensiv, og mange dyktige kvinnfolk i partiet er parat til å være agitatorer for denne politikken.

Dette er også sommerleirtema i år, det betyr at det bør være gode sjanser for at det er enda fler som er gira på å føre fram partiets kvinnepolitikk til høsten.

3.Alternativ framtid.

Mange spør om hva det skal bli

til med framtida, ikke minst ungdommen. "Framtida i våre hender" har starta en utredning under navnet "Alternativ framtid". Det er en utmerka titel. Men i Norge er det bare vårt parti som kan peke på en virkelig alternativ framtid. Skal vi vinne ungdommen, kan vi ikke begrense oss til dagen i dag. Vi er nødt til å være systematikere. Vi må ha svar på hva data-revolusjonen vil bety, hva som kan avverge økologiske katastrofer, åssen sultkatastrofene i den 3.verden skal ta slutt, åssen krigen skal avskaffes. Kort sagt: vi er nødt til å agitere for sosialismen og kommunismen. Når borgerlige samfunnskritikere er i stand til å komme så langt som å slå fast at dagens kapitalistiske verdenssystem er ute av stand til å løse de akutte problemene som dagens verden står overfor, burde tida være mer enn moden for oss. Men det er opp til oss om vi skal gripe sjansen.

Det krever at flere kamerater blir istand til å agitere helheten i partiets politikk. Denne offensiven bør utformes i nært samarbeid med Rød Ungdom og NKS, og særlig rettes inn på skolene.

=====

ET SLAG I LUFTA?

Kankje noen leser dette med skepsis og tenker: Ja, dette er jo vel og bra, men med interne problemer og landsmøte-forberedelser og det hele, så blir det vel bare et slag i lufta.

Det er rimelig at noen tenker sånn, og sunt. For det er ikke gitt at vi får til en slik offensiv. Det er en del organisatoriske og politiske problemer som må løses for å få det til. Disse problemer må vi se i øynene og ikke forsøke å

prate bort.

Ett viktig problem er at mye av partiets "mellomkader" og sentrale folk vil ha mye å henge fingra i med å fullføre landsmøtet fram mot seinhøsten. Men dette er også et argument **for** en ekstern offensiv. For medlemmene vil jo på det tidspunktet i hovedsak være ferdige med landsmøteforberedelsene, og omkring oss gir folk flest og offentligheten jamt blaffen i om vi forbereder landsmøter. Hvis vi ikke syns eksternt, så syns vi ikke eksternt, så enkelt er det. Årsaken er irrelevant.

HVA MED PLANEN?

Det er ikke vår hensikt å snu opp ned på de vedtatt planene. Noe av det vi peker på her er allerede på planen, feks. valgkampforberedelser. Når det gjelder de

politiske sakene, så dreier det seg dels om oppgaver, men også dels om hva slags **innhold** vi skal gi arbeidet vårt. Og innretting på fagbevegelsen, kvinnene og ungdommen er jo ikke noen sjokkerende nyhet på våre planer.

At det finnes problemer med å innpasse en slik offensiv i planene, er vi klar over. Men dette får vi komme tilbake til etter å ha fått partiets reaksjon på dette opplegget.

Kort sagt: Vi trur at en slik partioffensiv er på høy tid, at vi har politikken og folka og at den lar seg gjennomføre. Men hele opplegget må sjølsagt diskuteres mer i DSene og laga og trimmes mer organisatorisk før vi har opplegget i boks. Men den jobben bør vi kunne klare. Eller hva, folkens?

SKAU

PARTIET VOKSER IGJEN!

I august-TF, hvor rekrutteringskampanja til partiet blei lansert, blei det påstått at det nå var en mulighet til å snu den flerårige nedgangen i medlemstallet - at visse "tegn i tida", både utafor og innafor partiet, tyda på det. Men, at dette ville kreve en satsing fra hele partiorganisasjonen.

Hva har så resultatet blitt?

For det første kan vi oppsummere at det faktum at partiet ikke har drevet jevnlig rekrutteringsarbeid de siste 4-5 åra, har satt sine spor. Men en god motor skal starte sjøl om den har støva ned noen år i en mørk garasje og med en del hark og host ser det faktisk ut som om vi har fått

maskineriet i gang. Sjøl om vi ikke ennå har gode nok rapporter til å gjøre en fullstendig oppsummering av kampanja, og samordne den med oversikt over utmeldinger i perioden, så er hovedtrekka klare: **PARTIET VOKSER IGJEN!** I perioden fra rundt valget-83 og til 1.mai har vi snudd en gj.snittlig nedgangstendens på ca. 7-8% til en oppgang rundt 5%.

Vi har vist oss sjøl og andre at vi kan øke oppslutninga om partiet - og at det finns et rekrutteringspotensiale større enn de fleste av oss tror! Det fins faktisk folk som går rundt og er innstilt på å bli med i partiet. bare vi gir dem en anledning til å komme i kontakt med oss. Kampanja

har flere eksempler på dette.

Det endelige resultatet for hele landet vil sannsynligvis ligge oppunder 80%, eller drøye tre firedeler. Vi er altså et stykke unna målet, og folk vil vel spørre seg om det er så mye å slå seg på brystet over. Det blei stilt ei målsetting, som da de første spe resultater kom in straks blei redusert med 20% for landet. Bare de fylkene som hadde "overbevisende planer", eller allerede var godt i gang beholdt sin opprinnelige målsetting. Men på tross av denne redusjonen nådde vi likevel ikke opp. Dette kan best forklares ved den manglende erfaring vi har etter så mange "uår", vi kjente lite til omlandet og famlet en del i blinde. På den andre sida har det skjedd uforutsigbare ting i sjølve kampanjen, som f.eks. at Oslo ligger over landsgjennomsnittet på tross av den turbulensen som har vært i Oslo-partiet i perioden. Hvem skulle ha trodd at det var mulig?

Sjøl om vi ikke nådde 100%, vil vi likevel oppsummere kampanja som en viktig seier for partiet. Den har snudd utviklinga på en av de grunnleggende faktorene for den organisatoriske utviklinga av partiet. Den har sprøyta pågangsmot og nytt liv inn i mange partilag. Den har tilført den revolusjonære bevegelsen verdifulle ressurser, på et svært viktig tidspunkt for partiets videre utvikling.

OPPRYKK TIL 2.DIVISJON

Det er tildels store variasjoner mellom distrikta - og innafor de enkelte distrikt - når det gjelder resultatene.

Åffer går et stort fylke som Akershus i mål, mens det viktige Hordaland bare passerer halvuveis. Åffer glimrer Finnmark med sin

siste plass, nesten uten resultater, på tross av at de blei tilgodesett med en svært vellykka turne med Jon M. Der stuidiesirkler blei starta på løpende band i kjølvanntet hans, mens Hedemark har gjort en flott innsats og er i ferd med å "rykke opp en divisjon", fra de minste til de mellomstore partidistriktene. Det virker som svaret på dette ligger i DSenes prioritering og direkte innsats fra DS-kameratene sjøl. Men det finns unntak der enkeltlag har drevet for seg sjøl uten pådriv fra ledende organer. Det finns avdelinger som nesten har dobla medlemstallet, og det er blitt oppretta nye AKP-lag på tidligere "hvite flekker" på Norges-kartet. Det siste som regel etter DS-initiativ.

JENTENE KOMMER!

Kvinnenadelen av medlemstokken i AKP har sunket jevnt fra 45% i 1977 til helt ned mot 40% i 82/83. Det er derfor svært gledelig å se at resultatet av kampanjen er likt antall kvinner og menn (basert på rapporter på litt mer enn en tredel av det totale antall nyrekrutterte.) Og riktig til å juble over er Oslo-resultatet: 2/3 kvinner, 1/3 menn! (Basert på halvparten av de rekrutterte.) Med forbehold for at det endelige resultatet vil ligge noe nærmere lands-snittet er det likevel en bekreftelse på det vi har trodd og følt: Det er økt interesse blant jenter for AKP(m-l).

BEDRE KLASSESAMMENSETNING

Også arbeiderklassen er bedre representert blant de nyrekrutterte enn blant medlemsmassen for øvrig. Bortsett fra de "kunstige åra" 1976-78 da partimedlemmene myldra ut i industrien, har aldri tallene

for arbeiderandelen i AKP(m-l) vært høyere enn de samme tall fra rekruiteringskampanjen. Gj.snitt for åra 1979-82 gir en arbeiderandel på 40.5%, mens 48% av de nyinnmeldte tilhører arbeiderklassen. I Oslo er tallet enda bedre: Hele 54% er proletariat. Småborgerskapets andel er motsatt. De siste års andel i medlemsmassen har vært 50.5% høyere og lavere småborgerskap tilsammen. i kampanjen ligger andelen nesten 10% lavere, på 41%. Dette betyr at hvis ikke de seom melder seg ut (det er alltid en viss "sirkulasjon") skulle være bare kvinner og arbeidere, så vil kampanjen resultere i ei god forbedring av både kvinnes og arbeiderklassens stilling i partiet. Dette var to uttalte målsettinger ved kampanjen som er oppfylt.

YNGRE FOLK

Det har vært et visst innrykk av yngre folk, uten at vi kan snakke om noe virkelig gjennomslag i aldersgruppa 18-25 år. Alderssammensetninga i partiet de siste par åra ligger med hovedtyngda mellom 26 og 35 år, for omkring 75% av medlemsstokken. Og tilsvarende lav, og synkende har den yngste gruppa vært, ned mot 5-6%. Derfor er det verdt å merke seg at for rekrutteringskampanjen ligger andelen på 15% på landsbasis og hele en fjerdedel for Oslos del. Men fortsatt er altså aldersgruppa 26-35 viktigst. Derfor er det interessant å finne hvor i gruppa de nye fordeler seg. Dette framgår ikke av rapportene, men noen spredte stikkprøver tyder på at det er snakk om 26-30 år, noe som - hvis dette er tendensen - ytterligere skulle bidra til å "foryngre" partiet. Dette var den tredje

målsettinga som blei stilt, og som et stykke på vei er oppfylt.

HVEM REKRUTTERES OG ÅSSEN?

Det som i rapportskjemaet er rubrisert som "langvarig sympatisør", utgjør hovedtyngda, hele 60%. Dette kan en regne med er folk som har drevet arbeid i fronter, jobba sammen med oss på "de store dagene" og lest KK f.eks. Bare 5% er tidligere medlemmer av partiet som igjen har tatt skrittet, men 25% er tidligere RU/NKS-medlemmer. 10% er det som i skjemaet kalles "nye folk", dvs. sånne som vi har kommet i kontakt med i løpet av kampanjetida. Noen enkeltrapporter tyder på at det her er snakk om yngre folk som ofte ikke har noen lang politisk erfaring.

Det er halvparten av de nye som er rekruttert direkte, dvs. uten en sirkel først. I Oslo er tallet for "direkte" enda høyere. dette var en metode rekrutteringsutvalget la vekt på, særlig i oppstartinga etter valget. Bortsett fra noen hederlige unntak ser det ikke ut til å ha gitt den forventta uttelling i form av en "flying start", men derimot som en like bra metode som verving fra sirkel gjennom hele perioden. Dette bør få oss til å tenke nytt når det gjelder studiesirkler. "Duller" vi for mye med sympatisørene ved å gjøre klene til "et hyggelig sted å re" som ofte ikke avsluttes med at de fleste melder seg inn? Er sirkelbøkene feil lagt opp med alt for mange invitasjoner til ekstramøter og stoffutvidelse, eller sagt annerledes: Bør ikke sirkelene være mye mer direkte mynta på verving med en kjapp gjennomgang av partiets standpunkter på de viktigste feltene? Så må partiavdelingene heller i større

grad enn tidligere se det som sitt ansvar å skolere og fostre nye medlemmer.

TA VARE PÅ DE NYE!

Når søknaden er levert er halve rekrutteringsjobben gjort. Den andre halvparten er fostringa. Klarer vi ikke å få de nyinnmeldte til å føle seg hjemme i løpet av de første åra vil det ofte være de som går ut igjen. Det ville være ei stor ulykke om det skjedde nå, og det betyr at vi må skjerpe oss enormt både når det gjelder å gjøre møtene mer livlige, og å gi de nye oppgaver som de får hjelp til. Vi har allerede hørt om avdelinger som har verva mer enn ei handfull folk hvor det er blitt oppretta "fadderordning" for de nye.

NY KAMPANJE OVER NYTTÅR

SKAU har allerede bestemt at det skal settes igang ny rekrutteringskampanjee på nyåret - 85. For at partiet i større grad en denne gangen skal bli koordinert over hele landet, og for å konsentrere kampanjen til en noe kortere periode (jan-juni ?), må alle partiets ledd forberede oppstarten allerede tidlig på høsten. Erfaringa viser at det alltid tar mye lengre tid å få samla folk til en sirkel f.eks. enn det vi tenker oss. Den slarken må vi prøve å hale

inn neste gang. Når det gjelder målsettinger er ingenting bestemt, men det er i allefall ingen grunn til å tro at vi har "tappa" omlandet tomt. En avdelingsrapport fra Oslo beskriver dette bra. Tidlig i høst fant avd.møtet ut at det ikke var noe omland å spørre om medlemsskap. Oppunder jul satte en enkelt kamerat igang sirkel på eget initiativ og fikk med seg 9 stykker fra det "ikke-eksisterende" omlandet.

Dette er ikke noe søkt eksempel. Faktum er at kampanjen har åpna øya på store deler av partiet, og vi har blitt flinkere til å gå rett på sak i diskusjoner om medlemskap. Dessuten har vi en politikk som gjør at særlig en del yngre folk begynner å fatte stor interesse for oss.

Partiet trenger ett nytt felles løft, som en kampanje er, for å utnytte det "siget" vi nå er i og for å heste av det potensialet som det er vist finnes. Men, det betyr sjølsagt ikke at vi skal "holde igjen" utover høsten. Rekruttering må gjøres til ei av de faste oppgavene til et lag. Vi legger ingen kandidater på "is" til over nyttår, dersom vi kan få dem inn idag eller i november!

Vel blåst og lykke til!

SKOU

STUDIEOPPLEGG FOR KAPITALEN

Studieopplegget består i 2 obligatoriske møter, pluss et frivillig ekstramøte som vi anbefaler flest mulig å gjennomføre. De to obligatoriske møtene går ut på å studere lovene for sjølve den kapitalistiske produksjonsprosessen – produksjonen av merverdi og akkumulasjonen. Dette gir oss grunnlaget for å forstå hvorfor kapitalismen kommer i krise og hvorfor denne produksjonsmåten er dømt til å gå under. Det frivillige – tredje møtet dreier seg om å studere Marx' framstilling av kampen for 8-timers-dagen. Dette er lettere, mindre teoretisk stoff, men er svært viktig for å forstå betydninga av vår tids kamp for 6-timers normal-arbeidsdag. Om dette tredje møtet gjennomføres før eller etter de to, er ikke så viktig. Kanskje er det lurt å starte med det lette stoffet først?

Før dere setter igang med planlegginga og gjennomføringa av studiene, anbefaler vi at dere leser den oppsummeringa av de tidlige Kapitalen-studiene som sto i forrige nr. av TF. Der er det en del tips til studiemetoder. Her følger studieopplegget:

1.møte:

- a).På hvilken måte framtrer arbeidets dobbeltkarakter (som abstrakt og konkret arbeid) i den kapitalistiske produksjonsprosessen?
- b).Hva er konstant og variabel kapital? Kan maskiner skape verdi? Kan en helautomatisk maskin skape verdi?
- c).Hva er relativ merverdi, og

hvilken betydning har produksjonen av relativ merverdi under kapitalismen?

d).Hvordan oppstår ekstra-merverdien? Hvordan forvandles ekstra-merverdien til relativ merverdi?

Les Kapitalen, kapittel 5,6 og 10.

2.møte:

- a).Hva menes med kapitalens akkumulasjon?
- b).Hva er kapitalens organiske sammensetning?
- c).Hvordan skapes den industrielle reservearmeen?
- d).I den kapitalistiske akkumulasjonen kommer motsigelsen mellom samfunnets produktivkrefter og produksjons-forhold, motsigelsen mellom produksjonens samfunnsmessige og private karakter voldsomt til uttrykk.

På den ene sida utvikler kapitalakkumulasjonen produktivkreftene i en veldig fart, den tvinger fram en samfunnesmessig arbeidsdeling i verdensmålestokk, den utvikler evnen til å produsere en svimlende mengde nyttige goder for menneskene.

På den andre sida kan kapitalen bare gjøre dette samtidig som den øker den organiske sammensetninga og dermed tvinger profittraten stadig nedover, idet den kaster en stadig større menneskemengde ut i arbeidsløshet, idet den skaper en stadig større produktmengde som det ikke er grunnlag for å få avsatt. I disse motsetningene blir den indre

motsigelsen mellom varens bruksverdi og dens verdi kjørt fram til sin spiss. Hvordan kommer disse motsigelsene til uttrykk i den økonomiske krisa i dag?

Les: Kapitalen 23, del 1-4, kapittel 24, del 7.

3.møte: (ikke obligatorisk)

I kapittel 8 (om arbeidsdagen) siterer Marx en uttalelse fra "Den Internasjonale Arbeiderkongressen i Geneve i 1866:

"Vi erklærer arbeidsdagens begrensning for en foreløpig betingelse. Uten den vil alle andre bestrebelser for frigjøring måtte mislykkes."

1).Hvilken betydning hadde kampen for 8-timers-dagen for arbeiderklassens levevilkår, samfunnsmessige stilling og politiske bevegelser?

2).Hvilken betydning har kampen for 6-timers-dagen som "kvinnenes 8-timers-dag"?

Les Kapitalen, kap.8, særlig del 5, 6 og 7.

SPØRSMÅLSLISTER TIL HJELP UNDER SJØLSSTUDIENE

En forutsetning for gode studiemøter er grundige sjølstudier. Som en hjelp til målretta sjølstudier har vi utarbeidet noen spørsmålslistor som kan brukas under lesinga. Ved å ha disse lese-listene foran deg mens du studerer, håper vi at du lettere vil få tak i de viktigste poengene i de ulike kapitelene:

SJEKKELISTE KAP.5

1.Arbeidsprosessen:

Kva karakteriserar den menneskelege

arbeidsprosessen uavhengig av ulike produksjonsmåtar? Kva skiller denne fra dyra?

Kva for tre element inngår i arbeids-prosessen?

Kva betydning har reiskapane hatt?

Kva meiner Marx når han seier at "Det som skiller dei økonomiske epokane er ikkje kva som blir skapt, men korleis, med kva for reiskapar"?

Kva spesielle trekk har arbeidsprosessen under kapitalistiske vilkår? Kva betydning har arbeidsprosessen og bruksverdien av produkta for kapitalisten og arbeidaren?

2.Verdiøkingsprosessen.

Kva rolle spelar bruksverdien i den kapitalistiske produksjons-prosessen?

Kva var føremålet med kapitalistisk produksjon sett fra kapitalistens synsvinkel?

Kva meiner Marx med å seie at "liksom varen sjøl er ein einskap av bruksverdi og verdi, må produksjonsprosessen vere ein einskap av arbeidsprosess og verdiprosess"?

Korleis endrar arbeidet si rolle seg når vi ser dette frå verdi-økingsprosessens synsvinkel, og ikkje som under forrige avsnitt (arbeidsprosessens)? Og korleis endrar rolla til råmaterialet og produkta seg?

Kva er arbeidskrafta sin bruksverdi og bytteverdi? Korleis kan vi seie at loven om bytte av ekvivalentar gjeld for varen arbeidskraft i den kapitalistiske prod.prosessen?

Kva er skillet mellom verdiskapnings-prosessen og verdiøkings-prosessen?

SJEKKELISTE KAP.6.

Kva meiner Marx med at det konkrete arbeidet berre overfører

verdi, medan det abstrakte arbeidet skaper ny verdi? Kva er skillet mellom verdioverføring og skaping av ny verdi?

Kva er årsaken til dette dobbeltsidige resultatet av produksjonsprosessen?

Korleis foregår overføringa av verdi frå produksjonsmidla til varene? Kor mykje verdi kan produksjonsmidla avgi?

Korleis vil du forklare at maskinen gjennom heile si levetid vil produsere omlag like effektivt i og med at den same maskinen gradvis vil overføre sin verdi til dei nye produkta som blir skapt?

Kvifor er det slik at det først er i store krisar og streikar at dobbeltsidigheten til arbeidet kjem til syne?

Forklar dei forskjellige funksjonane som produksjonsmidla og arbeidskrafta har i verdiskapingsprosessen.

Kva er konstant og variabel kapital og kva er årsaken til at dei to ulike delene har slike nemningar?

SJEKKELISTE TIL KAP.10

- Hva er absolutt merverdi?
- Hva er relativ merverdi?
- Hva mener Marx med økning av arbeidets produktivkraft?
- Hvordan kan arbeidskraftas verdi senkes?
- Hvilket økonomisk motiv har hver enkelt kapitalist for å øke arbeidets produktivkraft og gjøre varene billigere?
- Hva er ekstra merverdi?
- Hvorfor prøver kapitalistene alltid å senke varenes bytteverdi?
- Hva er forholdet mellom utviklinga av arbeidets produktivkraft og vareverdien?
- Hva er forholdet emllom utviklinga av arbeidets produktivkraft og den relative merverdien?

SJEKKELISTE TIL KAP.23

- Hva er kapitalens verdisammensetning?
- Hva er kapitalens tekniske sammensetning?
- Hvordan definerer Marx kapitalens organiske sammensetning?
- Hva skjer med etterspørselen etter arbeidskraft når kapitalen akkumulerer uten at den organiske sammensetningen av kapitalen endres?
- Hvorfor kan ikke lønna stige så mye at den kapitalistiske utbyttinga kommer i fare?
- Hva skjer når arbeidsproduktiviteten øker under kapitalismen?
- Hva mener Marx med konsentrasjon av kapital?
- Hva mener Marx med sentralisasjon av kapital?
- Hvilken rolle spiller kredittvesenet under kapitalismen?
- Hvordan virker akkumulasjonen, utviklinga av arbeidets produktivkraft og konsentrasjon/sentralisasjon av kapital inn på hverandre?
- Hvilke følger har endringer i kapitalens organiske sammensetning for etterspørselen etter arbeidskraft?
- Hva er den industrielle reservearme?
- Hvilken rolle spiller den industrielle reservearmeen under kapitalismen?
- Hvorfor er kapitalistene interessert i å presse mest mulig arbeid ut av et lite antall arbeidere, i stedet for å kjøpe arbeidet til samme pris fra et større antall arbeidere?
- Hvilken betydning har eksistensen av den industrielle reservearmeen for arbeidernes lønnskamp?
- Hva er ifølge Marx "den kapitalistiske akkumulasjonens absolutte og alminnelige lov?"

SJEKKELISTE TIL KAP. 24, PUNKT 7

- Hva innebærer den opprinnelige akkumulasjon?
- Hva karakteriserer den private eiendomsretten under enkel vareproduksjon?
- Hva karakteriserer den private eiendomsretten under kapitalistisk vareproduksjon?

- Hvilke følger får de kapitalistiske produksjonsforholdas framvekst for produktivkreftenes utvikling?
- Hvordan skaper kapitalismen sjøl de samfunnsmessige betingelsene for et nytt samfunn - for sosialisme?
- Hva mener Marx med at "eksproprietorene blir ekspropriert"?

BERETNINGS-DISKUSJON

PARTIDEMOKRATI, MASSELINJE MM.

Denne artikkelen skal begrense seg til å behandle del VIII "Utviklinga av organisasjonen og det indre partilivet" og del XII "Den ideologiske utviklinga i partiet".

Det vil bli henvist til andre avsnitt, men disse brukes kun som eksempler og analyseres ikke i sin helhet. (Artikkelen er en kommentar til spørsmål 2 og 4 fra SK til behandling av beretninga).

I utgangspunktet vil jeg uttrykke tillit til oppsummeringene av utviklinga av organisasjonen og det indre partilivet. Oppsummeringene er sjølkritisk og slår fast at problemene i laga er store: "Massearbeidet tørker inn, vi stoler mer på utspill, topp plans forhandlinger, propaganda, mindre på direkte masse-mobilisering" ... "Tendensen til "sosial-demokratisering" av partiet gjør at mye av lagas funksjon forsvinner. Nødvendigheten av å diskutere politikk og taktikk tvinger seg heller ikke fram, når en ikke skal ut og mobilisere massene."

PARTIDEMOKRATIET

Det trekkes fram som en

positiv faktor at debatten i partiet er blitt mye åpnere og at en rekke spørsmål blir debattert eksternt. Samtidig blir det pekt på at den interne debatten ikke tilrettelegges skikkelig, at vi står i fare for å utvikle et eksternt og et internt parti (s.35, 2.kol). "Denne feilen kommer ikke av et feilaktig syn på demokratiet i seg sjøl, men snarere et feilaktig syn på det organisatoriske livet i partiet. I ledelsen er det blitt et for stort skille mellom det politiske og det organisatoriske." To spørsmål først:

1).Hva legger beretningsforfatterne i at feilen ikke "skyldes et feilaktig syn på demokratiet i seg sjøl?"

2).Hvilke eksempler finnes i partiet i dag på et skille mellom "det politiske og det organisatoriske"?

Det ville vært lettere å få tillit til denne konklusjonen dersom den bygde på ei analyse av de konkrete forholda. Slik del VIII står i dag er det en empirisk beskrivelse uten årsaksforklaringer. Noen eksempler på manglende forhold mellom "det politiske

og det organisatoriske" etter mine vurderinger:

-topp-plansforhandlinger, utspill, propaganda og forhandlinger uten masse-mobilisering, m.a.o "sosialdemokratisering" av partiet.

-arbeidet med avisa Klassekampen oppsummeres kvantitativt, (del VI), hva med det politiske innholdet og medlemmenes muligheter til å påvirke dette?

Begge disse forholda står beskrevet i beretninga uten at det trekkes ei analyse av disse i forhold til problemet med skille i "politikk og organisasjon". Er RVs utspill om valgteknisk samarbeid med SV en topp-plansforhandling uten massemobilisering som skyldes manglende "syntese av det politiske og organisatoriske"?

Hvilke topp-plans-forhandling-er henvises det til? Burde medlemmene ha fått mulighet til å diskutere Klassekampens politiske innhold, eller er det i samsvar med en "syntese av det politiske og organisatoriske" at medlemmene henvises til å diskutere salgskampanjer, verving og økonomiske problemer?

Kort sagt: HVA MENER DERE HELT KONKRET?

Før dette blir lagt på bordet er det vanskelig å vurdere om denne feilen skyldes et feilaktig syn på demokratiet i seg sjøl eller manglende grep om å analysere feila i partiet. Jeg har tillit til at ledelsen evner å trekke sine konklusjoner ut fra konkrete vurderinger. Enten har forfatterne "glemt" å henvise til disse erfaringene, eller så er det motsigelser på hvilke konkrete eksempler som viser mangel på "en syntese av det politiske og det organisatoriske livet". Finnes denne motsigelsen ville det høyne temperaturen i debatten om den ble

lagt fram, og det ville gi medlemmene en demokratisk mulighet til å diskutere problemene i partiet konstruktivt. For å vite hvordan vi skal bedre forholda må vi være enig om hva som har vært feil.

Foreløpig stiller jeg meg tvilende til konklusjonen, og mener et feilaktig syn på forholdet mellom "politikk og organisasjon" har å gjøre med synet på demokrati i partiet. Noen eksempler:

1).Dersom den eneste muligheten du har til å påvirke det politiske innholdet i AKPs dagsvais er gjennom avisinnlegg eller innlegg til TF fører dette til 2 ting (minst). Kun de skrivesterke kommer til orde. Dette er ofte intellektuelle (akademikere). Dessuten blir reaksjonene ikke et bilde på hva partimedlemmene mener, men det et fåtall p-medlemmer mener. For en ledelse er det ikke mulig å lage en riktig politikk ut fra enkeltpersoners ytringer.

Hverken demokratiet eller sentralismen ivaretas: det "organisatoriske" salg, verving, osv. gjøres av partimedlemmer, mens det "politiske", skrive innlegg og artikler gjøres av KK-redaksjonen og noen enkeltmedlemmer.

Kan denne situasjonen uttrykke "et riktig syn på demokratiet i partiet"?

2).Dersom RVs politikk lages av medlemmer av bystyret, RVs arbeidsutvalg eller SK blir de politiske utspilla topp-plansutspill og resultatet blir manglende massemobilisering. Skyldes dette et "riktig syn på "demokratiet" i partiet"?

Åssen forestiller SK seg at massemobiliseringa skal bli en del av partilivet? Vil dette skje auto-

matisk ved en riktig forståelse av forholdet mellom organisasjon og politikk? Et feilaktig syn på demokrati er bl.a. å undervurdere medlemmenes ressurser. I stedet for å styre enkeltmedlemmer "sosialdemokratiseres" hele partiet og lederne, de skrive- og snakkeflinke blir de virkelige heltene. Det er interessant å se denne oppsummeringa i lys av sosialisme-debatten i partiet. I UPP legges det stor vekt på "demokratiet". Assen arbeiderklassen skal organiseres som herskende klasse behandles lempelig. "Demokratiet" blir isåfall for et lite mindretall. Dessverre later dette til å gjelde det indre partilivet i AKP i dag også. Jeg ser fram til en redegjørelse fra beretningsforfatterne.

HØYRE OG "ULTRA"-VENSTRE

Det andre poenget jeg ville ta opp var forholdet mellom del VIII og del XII. I del XII blir det slått fast at Høyre fortsatt er hovedfaren i partiet (s.42). Dessuten er det "SKs syn at det finnes en ultra-venstre tendens i partiet." Jeg skal ikke her kommentere SKs oppsummering av hva som kjennetegner denne ultra-venstre tendensen i sin helhet, men deler SKs oppfatning av en ultra-venstre tendens som "bryter med prinsippet om masselinja". Problemet mitt også her er at jeg etterlyser analyse. Jeg deler beskrivelsen av hva som er ei riktig masselinje. Men er ikke nettopp problemene i del VIII at vi mangler

ei skikkelig masselinje. (Eks. topp-plansforhandlinger, manglende massemobilisering). Så vidt jeg kan bedømme er Høyre-tendensene ("sosialdemokratisering" av partiet) og ultra-venstre-tendensene med manglende syn på masselinja to sider av samme sak. "De utmeldte" går ut før medlemmene har hatt mulighet til å påvirke prinsippprogrammet. De avlegger dom før medlemmene har kommet til orde. Samtidig kjører SK topp-plansforhandlinger og legger opp interne partidiskusjoner helt tilfeldig. Begge disse trekka har avvik på synet på masselinja, demokrati og hvem som skaper historia. (Ledelsen eller massene.) Det er skapt i samme tradisjon. Høyre-feila har blitt betrakta som mer tilgivelige. Vi har alle blitt eldre og sløvere - sofaradikalismen har også nådd AKP. Høyre-fløyen forsvaret seg med oppgjør mot dogmatisme som ultra-venstre-fløyen etter sigende er imot.

Jeg mener beretninga bør oppsummere begge disse tendensene som skadelige. I dag er det Høyre som er hovedfaren, ergo er det "sosialdemokratiseringa" som er den største trusselen for partiets fortsatte eksistens. Er partikrisa over?

Beretninga har gitt diagnosen, men analysa mangler. Dette gjør det vanskelig å kurere pasienten, og for meg blir det vanskelig å ta stilling til om krisa er over.

Tone.

GRUNNORGANISASJONENES ROLLE I PARTIET

Gjennom lengre tid i partiet har jeg sett og følt grunnorganisasjonenes frustrasjon - en frustrasjon som springer ut av at de enkelte avdelingene opplever at de ikke har noen betydning i partibildet. Det er ikke der de spennende diskusjonene foregår og forpliktende vedtak fattes. Avdelingene får fra SK og DS årsplaner som skal følges uten noen hjelp til hvordan klare å konkretisere og omsette disse til sitt organisasjonsområde. I beretninga til LM står det helt riktig oppsummert endel om disse problemene i kap. VIII, men her er planarbeidet i perioden brukt som et eksempel på hvordan feil og subjektivisme i tidligere planarbeid kan rettes opp. Jeg tviler på at så mange avdelinger (i Oslo som jeg kjenner til) har samme følelsen, særlig fordi det ikke er ukjent for oss at vårt DS har laget planer som ikke samsvarer med de sentrale planene og dette forvirrer avdelingene. I tillegg synes jeg ikke vårt DS har evna å hjelpe avdelingene med mer konkretisering av planene. Det oppleves at det er en evig motsigelse mellom sentrale planer - Oslo planer og avdelingsplaner (hvis de klarer å lage noen). Jeg synes at jeg stadig ser at avdelingene pliktskyldigst forsøker å komme igjennom alle de pålagte diskusjonene slik som: prinsipp-programmet - kapitalenstudier - beredskapsarbeidet - sosialismediskusjonen - 1.mai arbeidet - valgkampdiskusjon - beretningsdiskusjon osv osv. Men å klare å lede massekampen eller å forsøke å reise store eller små kamper på sine ormdåder er det heller dårlig

med. Naturligvis må de enkelte avdelingene også ta på seg "skylda" for at de ikke klarer dette, men ulike ledelser i partiet må analysere disse problemene og forsøke å hjelpe avdelingene med det. Jeg vil påstå at hverken SK eller Oslo DS "ser" problemene selv om SK i sin beretning til LM sier en hel del ting om dette, så ser jeg tegn i tida på at avdelingenes plass og betydning ikke spiller særlig stor rolle. Eks. på dette er at SK fattet vedtak og sender ut offentlig store diskusjoner om f.eks. valg-samarbeid med SV uten å ta denne diskusjonen internt først. Det samme skjedde med statsstøtte til KK. Slik framgangsmåte i viktige spørsmål er med på å undergrave avdelingens betydning - hva den enkelte avdeling mener synes ganske enkelt ikke å være viktig. I tillegg får de liten hjelp til å utføre sine oppgaver som sagt. I LM-beretninga står det en del om partidemokratiet, at det på mange måter har blitt bedre og at SK har lært mye av kritikken i perioden, og at de har blitt flinkere til å se demokratiet som en ressurs. Dette ønsker jeg meg eksemplifisert med andre eksempler enn planarbeidet, som jeg synes er et dårlig eksempel. Det står videre at flere diskusjoner er lagt ut i partiet og at SK tar seg bedre tid før vedtak fattes. For mange av oss på grunnplanet oppleves det ganske enkelt omvendt - så her trengs nok eksempler. Jeg synes imidlertid at det er bra at flere diskusjoner enn før kan gå offentlig - men nå virker det ikke som om noen som helst på forhånd vurderer hvilke diskusjoner som bør gå offentlig eller ikke. Og

når man vurderer det må man ikke bare tenke på sikkerhet og lign. men også på partidemokratiet og avdelingenes mulighet for innflytelse på politikken.

I det hele tatt ønsker jeg reist en debatt om grunnorganisasjonenes rolle i partiet fordi jeg ser klare tegn på at enkelte ikke ser vitsen ved å være organisert i partiet (og avdeling) for å kunne være med å slåss i klassekampen

eller for å kunne delta i "geme" diskusjoner. Og faren for å bli et parti som spriker og lekker i alle ender er absolutt tilstede - altså hvordan kan vi alle være med på å styrke grunnorganisasjonenes plass både politisk og organisatorisk - slik at vi blir det kamppartiet vi trenger å være.

LJ.
6.03.84

PARTILAGAS PRESTISJE MÅ STYRKES

SK-beretninga peker på at livskraftige grunnorganisasjoner er en forutsetning for at vi skal kunne holde oss som et kommunistisk parti, at endel trekk ved partiutviklinga nå gjør at dette spørsmålet må tas spesielt alvorlig.

Innlegget til LJ, som jeg skal kommentere noe av, tar også opp endel av motsigelsene som må løses.

BLIR PARTILAGA DÅRLIGERE?

Beretninga kan tilsynelatende gi inntrykk av at situasjonen i partilaga forverres, og at et "gjennomsnittslag" i AKP(m-l) i dag er dårligere forfatning enn for noen år siden. At problemene med å få laga til å fungere også samtidig blir reist fra flere hold, skulle vel også tyde på en slik negativ utvikling?

Den kjennskapen jeg har til partiet sier at en slik konklusjon er overflattisk og feil.

Tvert imot har gjennomsnittslaget styrka seg som en kommunistisk grunnenhet, er min påstand.

Eks. på dette: bedring i propaganda og agitasjonsarbeidet (sjøl om gjennomsnittsnivået her ennå er mye for lavt), bedre

skoelringsarbeid for medlemmene, i det siste også på vei opp når det gjelder å tilføre partiet nye krefter/rekruttere.

Men, samtidig med dette har partiet gjort viktige framskritt på områder med utspring i initiativ utafor partilaga.

Eks: Studievirksomheten utafor laga har blomstra kraftigere enn i laga, det kjøres endel debattmøter utafor laga og partitalsmenn tar initiativ på nivåer over lagsplanet.

Dette har ført til at partilaget er blitt "hengende etter" i forhold til utviklinga av andre redskaper som partiet bruker. (samtidig som det også er rett at noen av de "gamle" problema fortsatt er uløste og samler opp misnøye med situasjonen).

Derfor er det nå slik at spørsmålet om å utvikle partilaget er en av de sentrale oppgavene. En videreutvikling av aktiviteten til partiet på andre områder, uten å se dette i sammenheng med hvordan partilaget skal fungere - hva slags plass det skal ha i partiet - vil ganske sikkert bære galt avsted.

Dette er det nå ganske stor enighet om i partiet, men en analyse som sier at partilaga jevnt

over er blitt dårligere og at aktiviteten til partiet på andre plan er en fare for lagsutviklinga og må stoppes, en slik analyse gir andre løsninger på problema enn den jeg har skissert her.

VIKTIGE PROBLEMER I LAGA:

Jeg påstår ikke å ha funnet det viktigste, men vil legge fram noen saker som jeg ser på som sentrale.

1.SLITASJEPROBLEMER. Jeg tror ikke den viktigste årsaken her er for stor aktivitet. "Tredemøllepreget" på en del av arbeidet tror jeg sliter vel så mye. Vi kommer ikke bort fra tredemølla, men det må være noe i tilllegg, og laget må ha innvirkning på hvordan tredemølla skal "kjøres".

Dette har med plansaker og utvikling av lagas sjølstendighet å gjøre. Det har også med masselinja og nyrekruttering å gjøre - at laga har føling med det levende livet utafor møterommet. Det har også med studier å gjøre - at kameratene lærer mer om den virkelygheten de skal forandre.

2. FOR LITEN INNFLYTELSE PÅ PARTILINJA. Den økte aktiviteten i andre fora skaper reelle problemer i forhold til partidemokratiet. Det blir ført diskusjoner og tatt beslutninger om utspill uten at laga har vært særlig inne i bildet.

Denne motsigelsen må løses, men ikke slik at denne aktiviteten skal opphøre. Ivert imot må den styrkes. Men, det må diskuteres grundigere hva slags mandat denne aktiviteten skal følge, og hvilke diskusjoner skal kunne føres i full offentlighet fra starten av og hvilke må føres fram til et visst punkt internt først.

Jeg mener at listeforbundutspillet, som LJ bruker som eksempel, hører under den typen initiativ som ledelsen må kunne ta, for at partiet skal bli en aktiv kraft i den politiske kampen.

Å gå inn for en løsning på problemet som nevnt her, som krever at flere ting skal gjennom full rulle med partidiskusjon før vi skal blande oss inn i den politiske kampen, vil ikke bare gjøre partiet handlingslamme, men det vil også forsterke den motsigelsen i laga som jeg tar opp i neste punkt (laga blir mer bundet til obligatoriske diskusjoner).

3.PROBLEMER MED Å VÆRE POLITISK-TAKTISK LEDELSE. LJ framhever dette problemet, og jeg er enig i at det er sentralt for mange lag.

Dette er dels et planproblem. Mange obligatoriske diskusjoner o.l. gjør det vanskelig for laget å bruke tid og krefter på klassekampen i området sitt (sjøl om noen av partidiskusjonene jo absolutt har med den daglige kampen å gjøre - eks. diskusjonene i siste planper. om fredsbev./forsvarsp. og arbeiderklasseinnrettinga). Min mening er allikevel at dette idag ikke er hovedsaken. Det fins klare eksempler på lag som utvikler seg som aktive i klassekampen, samtidig som de gjennomfører partidiskusjonene. Allikevel må vi sjølsagt vurdere dette nøye når vi setter opp kommende plan; hva skal være obligatoriske partidisk? Osv.

Utifra den tilmålte plassen rekker jeg ikke å gå grundigere inn på sakene videre utover. Jeg påstår imidlertid at to ting er vel så viktige å rette søkelyset mot når det gjelder å få styrka laga som politisk-taktiske ledelser:

- Utvikle sjølstendigheten til

laga. Dette går både på fostring av lagsledelsene, kaderdisponeringene ("pliktår" for DS- og SK-medl. i lagsledelsene??) og på det å utvikle metodene for hvordan laget skal tilpasse landsplanene.

- Avklare bedre hva et partilag i AKP(m-l) skal være og drive med.

Vi har jo vedtektene (paragraf 14 og 15), men praksisen i forhold til dem er forskjellig. Hva menes med at partilaget skal være en politisk-taktisk ledelse for klassekampen i sitt område? Spesielt strever boliglag med å få noe ut av dette, men det kan jo hende at mange faglige lag jobber etter et helt gærn't svar?) Jeg mener det er feil å si at dersom laget ikke finner seg (eller skaper) en organisasjon eller massebevegelse å jobbe i, så er det stilt på sidelinja i forhold til å utvikle massekampen. Det er en undervurdering av propaganda- og agitasjonsarbeidets plass. Er en lokal løpeseddel - eller innlegg i lokalavisa - mindreverdige kommunistiske arbeid i forhold til å delta i arbeidet i et borettslag? Å drive massearbeid retta inn på å diskutere politikk og ideologi med folk, prøve å utvikle den sosialistiske bevisstheten og endog rekruttere noen til partiet, er ikke mindre viktig enn å jobbe

sammen med folk i fagforeninger og fronter for å forsvare levekåra. Begge deler er vår oppgave.

KONKLUSJONER

Hvis jeg skal prøve å trekke ut de viktigste sakene, tror jeg at jeg vil sette det opp slik:

Styrke prestisjen og utvikle sjølstendigheten til partilaga, avklare bedre hva et partilag bør være og skal drive med (har også med innrettinga på hele partiets arbeid å gjøre), styrke masselinja og prioritere opp vervearbeidet.

Dette betyr ikke at jeg vil ta lett på å forbedre planarbeidet til partiet og på å løse motsigelsene rundt partidemokratiet. Det er også igang en diskusjon omkring organisasjons-prinsippene for lag - hva slags organisasjonsområde skal vi organisere lag i forhold til, størrelse osv. Denne diskusjonen må vi også ta, men heller ikke den er "høkkelspørsmålet" (for å bruke en noe slitt terminologi) for den offensiven vi må ta for å ruste opp laga.

Jan.

Medlem av org.utvalget.

OM PARTIUTMEDELSENE

OM PARTIUTMEDELSENE

(Fra distriktsmøtet i Vestfold-84)

Den 21.januar-84 kunngjorde et tjuetall medlemmer av AKP(ml) at de meldte seg ut. Disse kameratene har gjennom en årrekke gjort en svær innsats for partiet, og det er

derfor beklagelig at de nå går ut av partiet. AKP(ml) i Vestfold har tidligere kritisert framgangsmåten og de formelle sidene ved utmeldelsene. Årsmøtet støtter denne uttalelsen, og tar samtidig avstand fra det politiske hovedinnholdet i kritikken som de

utmeldte retter mot partiet.

I.OM IMPERIALISME OG KRIG

De utmeldte kritiserer at partiledelsen "har slått inn på ei linje som fører til at arbeiderklassen og folket vil stå like uforberedt som i 1940".

Videre påstås det at en krig mellom de to supermaktene USA og Sovjet i dag er uungåelig.

Dette er en meget alvorlig kritikk.

Årsmøtet vil imidlertid skarpt avvise disse synspunktene. Vi er enige i at det er blitt reist riktig kritikk mot det opprinnelige forslaget på dette punktet. Dette gikk bla. ut på at Sovjet sin rolle som den mest aggressive supermakta var tona ned, og at mulighetene for å avverge krig i Europa ble overvurdert. På det tidspunktet utmeldingene kom var imidlertid dette kapitlet trukket tilbake og erstattet med et bedre utkast. Kritikken som de utmeldte legger til grunn skyter langt over mål. Årsmøtet vil i motsetning til de utmeldte hevde at det er faktorer som virker i retning utsettelse av krig. Det er særlig den anti-imperialistiske og revolusjonære kampen i den tredje verden som kan spille ei slik rolle. Men pr. idag må vi slå fast at det er tendens til krig som er den sterkeste og mest dominerende. Årsmøtet i Vestfold AKP(ml) er innforstått med at imperialism betyr krig, men ikke en bestemt krig. Derfor er kampen mot krigen alltid vesentlig. Videre: Etter vårt vårt syn er AKP(ml) det eneste partiet i Norge som virkelig setter søkelyset på krigsfaren. AKP(ml) har i motsetning til de de utmeldte hevder en politikk som står i skarp motsetning til den politikken AP

sto for før 1940: det brukne geværs politikk. Vi har tatt opp den politiske kampen mot pasifistiske strømninger i fredsbevegelsen og slåss for større bevilgninger til det konvensjonelle forsvaret samt økning av den sivile beredskapen.

AKP(ml) må intensivere arbeidet på dette området. Men vi spør: Hvilke krefter har en bedre politikk og praksis på dette området enn AKP(ml)?

2.VÅPNA REVOLUSJON ELLER PARLAMENTARISME

De utmeldte påstår at AKP(ml) legger opp til det samme som Allendes parti gjorde i Chile: å innbille arbeiderklassen at det er mulig med fredelig overgang til sosialismen.

Årsmøtet skjønner ikke at denne kritikken har sin rot i virkeligheten og ønsker påstanden dokumentert. Vi vil slåss for et prinsipp-program som slår fast at det alltid er borgerskapet og imperialismen som vil ta i bruk vold. En væpning av arbeiderklassen er en konsekvens av dette. Samtidig må vi understreke at arbeiderklassen ikke ønsker vold. Det er snakk om å være tvunget til å svare med samme mynt.

3.AKP(ml)s FORHOLD TIL KINA

Den utmeldte gruppa hevder at det har foregått en kontrarevolusjon i Kina og kritiserer AKP(ml) for fortsatte forbindelser med KKP. Årsmøtet mener det er riktig fortsatt å kritisere en del sider vi er uenig i, men vi mener det er forhast å trekke den konklusjonen at det har foregått en kontrarevolusjon. Det har vært en tradisjon i ml-bevegelsen å trekke raske

slutninger i store og vanskelige spørsmål. Vi er glade for at det er tatt et oppgjør med denne linja. Spørsmålet om Kinas utvikling krever grundige studier av den kinesiske virkeligheten, analyser og debatt.

4. INDRIS ORGANISATORISK OPPLØSNING

Ifølge de utmeldte er det indre organisatorisk oppløsning i AKP(ml). Vedtak fattes av noen få, diskusjoner går på kryss og tvers i partiet, det er stor passivitet på grunnplanen osv.

Vi skal ikke underslå at slike problemer eksisterer. men løsninga på disse problemene finner en ikke ved å sette lokk på diskusjonene - og ved å frata partikameratene rett til å uttale seg om ulike spørsmål. I et progresivt, levende og framtidsretta parti skal det være åpen ideologisk kamp. Det er det som bringer oss framover. Linja med å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides må gjelde for partiet. men samtidig må en slik praksis gå hånd i hånd med en sikring og en styring av grunnorganisasjonenes rolle som grunnfjellet i partiet. Uten politisk og organisatorisk sterke grunnorganisasjoner kan ikke partiet spille noen ledende rolle i klassekampen. Nøkkelordet her er skolering, radikal kvotering og rotasjon: Arbeidsdelinga i samfunnet; skillet mellom åndsarbeid/kroppsarbeid og skillet mellom mann/kvinne vil slå inn i

partiet. Det har fram til nå vært tatt for lett på disse spørsmåla. Det er derfor bra at kvinnene i partiet "gjør opprør". De slåss for kvoteringsregler og for å få politiske oppgaver. det må iverksettes "diskriminerende" tiltak i forhold til menn. Den samme diskusjonen trenger vi på arbeidernes stilling i partiet.

På samme måte vil det spontant utvikle seg ei arbeidsdeling i partiet mellom de som tar beslutninger og de som utfører vedtaka. dette ser vi i de borgerlige partiene hvor alle beslutninger tas av et lite sjikt av profesjonelle politikere. Kunnskap gir makt. Dette gjelder også i vårt parti. Ei sanna utvikling må vi i AKP(ml) møte. Vi skiller oss fra andre partier ved at vi trenger en godt skolert og aktiv medlemsmasse. Studier og skolering av de vanlige medlemmene må derfor bli ei viktig oppgave i partiet. På den andre sida må det utvikles roteringsprinsipper på alle plan. AKP(ml) i Vestfold har i de to siste åra lagt stor vekt på disse spørsmåla. Resultatet har ikke uteblitt. Aktiviteten internt og eksternt har styrka seg - og framfor alt; Kvinnene er i ferd med å bli den viktigste drivkrafta i partiet.

Vi har derfor stor tro på partiet - og oppfordrer våre sympatisører om å gå inn i AKP(ml) og bli med å bygge det eneste kommunistiske partiet i Norge.

Distriktsmøtet i
Vestfold-34

-DEBATT

● STORMLØP MOT KINA?

Erik S i prøver å bryte den "oredøvende tausheten om Kina". I diskusjonsbulletinene, i KK og her i TF. Hans konklusjon er at nå må AKP bryte med KKP før det er for seint (?).

Han har rett i at ikke mange har engasjert seg i debatten hittil. Dette vil forhåpentligvis bedre seg. I fjor ble det fra SKs side forsøkt satt igang en debatt, men det eneste resultatet ble et par bestillingsverk i TF. Erik S har rett i at spørsmålet er viktig.

Han stormer fram i TF-des. Men han stormer for fort! Hele artikkelen hans er bygd på et viktig sitat. Han "siterer" statsminister Zhao Ziyang fra 1.oktoberfeiringa i år: "de østeuropeiske landene er sosialistiske". Dette inkluderer for ES alle landa, også Sovjet. Oppgitt kilde er Aftenposten 3.10.83. Aftenpostens Beijing-korrespondent Gunnar Filseth brukes som sannhetsvitne.

Gunnar Filseth kan ikke kinesisk, og har derfor måttet bruke oversatte kinesiske dokumenter, sannsynligvis Xinhua. Samme melding finnes i Beijing Review nr. 41/83, s.6. Hvis ES har lest dette, har han sett følgende:

"We will actively promote cooperation and contacts with the socialist countries in Eastern Europe."

En korrekt oversettelse blir: (bekreftet av engelsktalende) "Vi vil aktivt fremme samarbeid og kontakter med de landa i Øst-Europa som er sosialistiske" (min understrekning). Dette er ikke et tolkningsspørsmål. Dette er ikke en detalj. Betydninga er svært forskjellig. I den korrekte oversettelsen må man tolke hvilke land Kina mener er sosialistiske, og hvilke ikke. Ut fra dette og andre offisielle dokumenter kan man utelukkende hevde at det dreier seg om to land: Romania og Jugoslavia, og slett ikke Sovjet.

ES antyder videre at politikken med å anerkjenne land i Øst-Europa som sosialistiske er Dengs verk, at den skriver seg fra etter Maos død, etter 1976. Dette er reint faktisk feil."

KKP har hatt partiforbindelser med det rumenske partiet uavbrutt siden etter krigen. Det rumenske partiet var, foruten APA i Albania, det eneste europeiske partiet som ikke brøyt med KKP i forbindelse med Den Storte Polemikken i begynnelsen av 60-åra. KKP har derfor aldri vært så prinsipp-faste som mange ønsker å framstille dem, heller ikke under Mao. KKP har bestandig hatt partiforbindelser med alle partier som a) ikke angriper KKP, b) ikke fører hegemonistisk politikk, og c) ønsker forbindelser med KKP

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012
(untaket var bruddet med JFK i Jugoslavia). Tre ganske enkle og lite ideologiske kriterier. KKP har, og har bestandig hatt, helt andre kriterier for partiforbindelser og kontakter enn AKP.

HVA MED SOVJET?

ES hevder at KKP nå ser på Sovjet som sosialistisk. Alle spekulanter har siden splittelsen i 62-63 nevda at nå er gjenforeninga like om hjørnet. Hver gang Sovjet og Kina møtes er det like før. Men virkeligheten har gått imot dem, - gang på gang. Sjøl på området for statsforbindelser har det vært bomskudd. Kineserne står på sitt, og har i praksis ikke forandra syn på Sovjet siden Den Store Polemikkens dager, sjøl om kritikken av "sosialimperialismen" er blitt erstatta av kritikk av "hegemonismen":

Zhao Ziyang (som tidligere sitat kom fra), sa under sitt Japan-besøk: "Kina allierer seg med den tredje verden overfor Sovjet for fredens skyld. Sovjets hegemonisme har ikke forandret seg. Derfor har ikke Kinas motstand mot hegemonismen endret seg."

Peng Zhen sa i oktober -82: "Sovjet er en umettelig tiger som driver rov i den tredje verden for seinere å slå kloa i Vest-Europa."

Hu Yaobang sa da partiforbindelsene med VPK(Sverige) ble oppretta:

"Et proletariat som tolererer den minste tvang mot andre nasjoner fra sin "egen" nasjon kan ikke kalles et sosialistisk proletariat. Kan vi betrakte de storstilte militær-okkupasjonene av andre land fra Sovjet og Vietnams side som handlinger fra "sosialistiske proletariat"?"

Svaret gir seg sjøl, ES.

ES hevder at PPU går i bresjen for et ikke-standpunkt om Kina, og han framstiller dette som noe nytt og faretruende. Dette er ikke korrekt. Programmene fra 1973 og 1976 sa at Kina var sosialistisk, først sammen med Albania, Nord-Vietnam og Nord-Korea, deretter sammen med "feks. Albania". men 1980-programmet inneholder ikke noe om Kinas farge. Det som står i PPU står også i 80-programmet. PPU inneholder i tillegg en god del kritiske indirekte merknader til KKP's politikk.

Det eneste nye er da de politiske kritiske sakene. Et annet spørsmål er om det overhodet skal stå noe eksplisitt om Kina. Jeg tviler.

Jer er sjøl, som tidligere, ikke sikker på hvilken veg Kina går. Det er motstridende tendenser, men hverken ES eller noen andre kan pr. idag påvise noe annet enn endel uenigheter mellom oss og KKP, uenigheter som ikke fortjener betegnelsen "kontrarevolusjon".

ES skriver "Hva slags forhold har Dengs gruppe (?) til arbeiderklassen i Kina? Det samme som Kadar og Honecker etc. hjemme i Øst-Europa?".

Han stiller et viktig spørsmål. Problemet er at han allerede insinuerer svaret. Det hadde vært mer interessant å få høre hans syn på forsøkene med å gjennomføre arbeiderkongresser og arbeiderkontroll, underlagt statsplanen, på statsbedriftene: Med bl.a. valg av bedriftsledelse. Eller hva han mener om at den kinesiske arbeiderklassen kanskje er den eneste i verden som opplever levestandardøkning i disse verdenskrise-tider. Eller hva han mener om økt rettssikkerhet for vanlige folk, eller forsøkene på å ta et oppgjør med kader-ungenes

luksusliv, eller pampenes ditto. Eller KKP's begynnende kamp mot høyre-feil som endel av den pågående korrigeringskampanja. ES snakker om at vi må bryte med KKP før flere "pinlige reformer" blir gjennomført. Er det pinlig med arbeider-knobotroll? Vær konkret da ES.

Alle er tilsynelatende enige om at den stalinistiske økonomiske modellen var for sentralistisk og stivbeint. Men så snart KKP tar konsekvensen av denne kritikken og eksperimenterer med nye metoder, ropes det om kontrarevolusjon. KKP har (nesten) bestandig hatt et ganske udogmatisk forhold til

dogmer. Dette gjør Kina vanskeligere enn feks. Albania, og desto viktigere å studere.

ES sier at "det sies at Kina er et stort og vanskelig land å ta stilling til". Jeg har en tidligere artikkel i dette bladet som hevdet nettopp dette. Jeg vil gjenta det. Utviklinga er slett ikke entydig. Sosialismen er et overgangssamfunn. Innevarsla NEP-perioden, kontrarevolusjon i Sovjet? Gjør den det i Kina? La nå ikke vår gamle morsbinding slå over i et like ufornuftig mors-hat.

Tor Ho.

● KINA HAR SKIFTET FARGE

I TF for februar 1983 hadde jeg et innlegg under titelen "Åpen polemikk mot KKP-ledelsen!" Jeg polemiserte mot KKP-ledelsens revisjonisme på 4 områder: Klassekampen under sosialismen, synet på Mao, synet på KKP's nyere historie og spørsmålet om kontrarevolusjonen og revisjonismen. Jeg konkluderte med at disse revisjonistiske standpunktene ville utgjøre en trussel mot vår eksistens som kommunistparti dersom vi ikke skarpt avgrenset oss fra dem.

I TF for juni får jeg svar fra TorHo. han virker så såret og bitter at en skulle tro det var ham personlig jeg hadde gått til angrep på. Flere steder i innlegget avslører han et tett ideologisk fellesskap med Deng & Co, ja en plass bruker han sitater fra dagens KKP-ledelse som sine egne "argumenter"! En annen plass antyder han at jeg burde frigjøre meg fra mine kulturrevolusjonære vyer. Det stikk motsatte er tilfellet: TorHo og andre må snarest frigjøre seg fra sin

pekingneserånd og sette den vitenskapelige sosialismen istedet!

MOT DENG = FIRERBANDEN?

Forsøket på å utdype analysen av og kritikken av KKP-revisjonismen i februar-TF var ment som en begynnelse, og ikke som en uttømmende polemikk. I juni-TF gjør derimot TorHo et poeng av at innlegget mitt bare var på 41/2 side! Denne dumheten kunne han ha spart seg. Likeens antydninga om mitt ideologiske slektskap med firerbanden, i.o.m. mitt valg av signaturen "Kang".

Kort om Kang: Kang Sheng var bl.a. kjent som en av de tre forfatterne av den store polemikken, sammen med Mao og Chen Boda. Han satt med ledende tillitsverv i sentralkomiteen helt fram til sin død i 1976, da han ble hedret på linje med Mao, Chou og Chu Teh - ikke minst av firerbandens "dødare", Hua Kuo Feng.

Det har etterhvert blitt

vänlig å sette dem som kritiserer Deng & Co for revisjonisme, i bås med firerbanden. Dette skal ikke overraske noen: KKP-revisjonismens håndtlangere vil naturlig nok ty til skjellsord som "dogmatiker" og "firerbanditt" for å dekke over sin egen mangel på dialektisk-materialistisk analyse, og for å få sitt eget suppekok på Deng-Hu-Zhao-Peng til å framstå som vitenskapelig sosialisme.

TVILEN SOM PRINSIPP

TorHo sier: "Vi må velge hvem vi skal stole på, Kang eller Zhao. Og ut fra tilgjengelig materiale er det umulig." En annen plass sier han dette: "Det som skjer nå KAN være en utvikling fram mot oppretting av kapitalismen, men kan like gjerne være en utvikling med ett skritt tilbake for å ta hundre skritt fram. Dette er altså etter min mening umulig å si noe om i dag. Det er min bombastiske påstand."

Bombastisk tvil, eller med et finere ord: agnostisisme, er blitt svært populært i partiet for å slippe å ta stilling til forskjellige spørsmål. Men denne tvilen som prinsipp, anvendt på spm. om Kinas farge, er i tillegg et angrep på våre tidligere analyser av hvordan en fredelig kontrarevolusjon utvikler seg: Først tar det nye borgerskapet makta i partiet og staten, DERETTER utvikles stadig nye kapitalistiske kategorier i produksjonsforholda.

Et nøye studium av produksjonsforholda kan gi viktige bidrag til analysa av hvilken klasse som sitter ved makta. Man kan undersøke eiendomsforholda, arbeidsdelinga og fordelinga og stille spørsmålet: Går det i retning av kommunisme eller

kapitalisme? Og i tilfelle det siste, er det et resultat av et bevisst valgt tilbakeskritt for en begrenset periode, slik som med NEP i Sovjet anno 1921?

Men for å bestemme om et samfunn er sosialistisk eller ikke, må man først og fremst svare på spørsmålet om hvilken klasse som sitter med statsmakta - proletariatet eller borgerskapet. Dette er et POLITISK spørsmål. Slik som vi foreløpig har oppsummert de sovjetiske erfaringene, var det et spørsmål om kamp mellom politiske linjer i det statsbærende partiet. Da de moderne revisjonistene tilranet seg makta i 1956, konstituerte den nye ledelsen seg som et nytt borgerskap.

I min forrige artikkel konkluderte jeg ikke mht. fargen på Kina. Etter å ha studert det materialet som foreligger, har jeg kommet til følgende konklusjon: Borgerlige politikere anført av Deng tok over makta i KKP på 3.plenum i desember 1978 og konstituerte seg som et nytt herskende borgerskap. Etter min oppfatning var Hua Kuo Feng, med alle sine sterke og svake sider, en del av et marxist-leninistisk senter i KKP-ledelsen, som tapte det avgjørende slaget mot revisjonistene på dette plenumet.

Denne oppfatninga er basert på analyse av det materialet som foreligger om:

1) Den teoretiske oppsummeringa av sosialismens erfaringer, og analysa av kontrarevolusjonen spesielt. Eks: Maos produksjon i åra 1957 og utover, Holmbergs to bøker, vår egen "Sosialimperialismen - Sovjet idag".

2) Analysa av Kinas nyere historie, og spesielt linjekampen innafør KKP. Tross all uenighet ellers, synes det som om det er enighet om

at hhv. firerbanden, Hua og Deng representerte TRE vidt forskjellige politiske retninger, og at det 3.plenum i desember 1978 utgjorde et "historisk vendepunkt" i nyere kinesisk historie.

3) Analyse av produksjonsforholdas utvikling og klassesdelinga i det kinesiske samfunnet. Her finnes det mye materiale, sjøl om det er spredt. (Artikler og meldinger i Klassekampen og annen presse, artikler i Røde Fane og Beijing Review, boka til St... osv.) Problemet består i å sammenfatte og analysere den mengden med empiri som foreligger. en metode er å prøve å sortere materialet innafor de tre kategoriene eiendomsforhold - arbeidsdelinga - fordeling, og analysere utviklinga innafor disse kategoriene.

4) Analyse av de politiske linjene og den ideologiske overbygninga som den nye KKP-ledelsen presenterer for å beskrive (eller bedre: tilsløre) det som skjer. her er det viktig å bestemme klasseinnholdet til disse politiske linjene. Anvender KKP-ledelsen den vitenskapelige sosialismen, eller er det nytt brygg på gammel og god borgerlig "arbeider"-politikk?

TEORIEN OM KONTRAREVOLUSJONEN

Et avgjørende punkt for Deng & Co. er det at Mao sa "noe annet" i 1966 enn i 1956. Angrepet på Maos teoriproduksjon i åra 1957-1966 er ikke tilfeldig. Det var jo nettopp i disse åra han analyserte erfaringene med kontrarevolusjonen i Sovjet og bygginga av sosialismen i Kina! Sentralt her står analysa av svakhetene i Stalins linjer, avsløringa av Krustjov og analysa av høyre innafor KKP: Revisjonismen og de "partifolka med makt som går den kapitalistiske vegen".

Et problem vi støter på i denne forbindelse, er at Deng & Co. aldri fulgte opp intensjonene om å gi ut bind VI av Maos verker i utvalg. (Det kunne kanskje være ei oppgave for Oktober?) Men det finnes kilder tilgjengelig som kan studeres med kritisk fornuft: "Mao-dokumenter", bind I og II ("Tiderne skifter", København 1975) "A critique of Sovjet economics" ("Monthly review press", New York og London 1977) "Tale på en utvida arbeiderkonferanse" (Hefte på "Oktober", Oslo 1978) Og sjølsagt "Den store polemikken" bind I-III, utgitt på Oktober, der Mao var blant forfatterne.

Det blir ikke plass til en gjennomgang av hvordan Mao utviklet synspunktene sine i dette innlegget. Men jeg mener det er mulig å dokumentere at det er KONTINUITET mellom det Mao forfektet i 1957 og det han forfektet i 1966, og ikke BRUDD, som enkelte vil ha det til. Og ikke bare det: Slutningene til Mao fra disse åra hører til KJERNA i hele Mao Tsetungs tenkning, slutninger som dagens KKP-ledere tar fullstendig avstand fra.

Et sentralt punkt i Maos teori om kontrarevolusjonen, er framveksten av revisjonisme i partiledelsen. Derfor blir det viktig å finne ut hva det er som kjennetegner denne revisjonismen, og hvilket sosialt grunnlag den har.

Går man gjennom den marxist-leninistiske kritikken av revisjonismen slik den har kommet til uttrykk under sosialistiske samfunnsforhold, kan man trekke ut visse felles trekk. Sentralt her står Stalins kritikk av Bukharin og angrevisjonistene, og Maos og vår egen kritikk av Krusjov, Liu Shao Shi mfl. Avvikene av "venstre"-

karakter representert ved Trotski, Lin Pia og firerbanden, utgjør etter min oppfatning en særegen retning, med en noe forskjellig uttrykksform, sjøl om det borgerlige klasseinnholdet er det samme.

Revisjonismen av høyrekarakter undervurderer borgerskapets styrke og betydninga av klassekampen i det sosialistiske samfunnet. Den fremmer ideer som går på klassens fredelige innvoksing i sosialismen. den forkaster dialektikken på filosofiens område, og erstatter denne med mekanisk materialisme.

Konsekvensen blir ideer om at man kan produsere seg inn i kommunismen, slik som bl.a. teorien om produktivkreftene er et uttrykk for. Revisjonismen vil motsette seg ethvert revolusjonært sprang i utviklinga av produksjonsforholda - den vil konsekvent slakke av på tempoet, "gå med sneglefart" eller stoppe opp (i sin konsekvens gå tilbake, "gå den kapitalistiske vegen").

Revisjonismen legger ensidig vekt på ekspertise, ikke det å være rød, og på maskineri, i motsetning til folk. (Sammenlikn Dengs frase "Det er det samme hvilken farge katten har, bare den fanger mus", med KKP-direktivet under Mao om "Rød og ekspert", Mao-dok, I,s.176). I spm. om jordbruket vil den stå for mekanisering først, deretter kooperasjon. (For Maos kritikk av Liu på dette området: Se bind V, s.75, 97-98, 201-205, 223, 505-507 samt Mao-dok.II,s.589).

Når det gjelder det sosiale grunnlaget for revisjonisme i partiledelsen, står det mye bra om dette i Polemikken III, s.59-63. Skulle denne analysa kritiseres for noe, måtte det være at betydninga av arbeidsdelinga ikke kommer klart nok fram.

Hele skiktet av heltidsintellektuelle, eksperter, administratører osv. skiller seg fra arbeiderklassen mht. Lenins 2.klassekriterium. Jeg vil påstå at deres klassemessige stilling SPONTANT vil avle ideer om å holde på denne stillinga. Bevisst og ubevisst vil de tendere i retning av å motsette seg ethvert forsøk på å bryte ned arbeidsdelinga.

Hvis de samtidig fjerner seg fra arbeiderklassen sosialt og politisk, vil de komme til å utgjøre borgerlige elementer, og slik representere en trussel mot proletariatets diktatur. Motsigelsen mellom dem og proletariatet kan på denne måten skifte karakter fra ikke-antagonistisk til antagonistisk. I en slik situasjon vil de være kontrarevolusjonens viktigste klassegrunnlag.

Når disse borgerlige elementene tar makta i partiet, og dermed i staten, konstituerer de seg som et nytt borgerskap, som en ny herskende klasse. dette fordi de gjennom maktovertakelsen samtidig tar hånd om eiendommen i det alt vesentlige.

Hermed er det ikke sagt at slike folk automatisk er "banditter". men denne analysa viser hvor viktig den politiske og ideologiske kampen mot revisjonismen blir, hvor viktig det blir å holde fast på arbeiderklassen og den vitenskapelige sosialismen i ledelsen, og hvor viktig det blir å treffe tiltak for å bryte ned arbeidsdelinga, ikke minst den mellom kroppsarbeid og intellektuelt arbeid.

I 1975/76 gjorde vi et bra forsøk på å gjøre opp med revisjonismen politisk og ideologisk i AKP. Men mye tyder på at vi ikke gjorde

KINAS NYERE HISTORIE

Noen replikker til TorHo om
historieskriving:

Først det store spranget. Mao
og dagens KKP-ledere/TorHo er IKKE
enige om oppsummeringa av DSS.
TorHo framstiller det som om Mao
tok avstand fra gjennomføringa i
sin helhet, og viser til Talen på
Lushan i juli 1959 (Mao-
dok.I,s.263-282).

Her analyserer Mao "den
kommunistiske vinden" fra jan/feb
1959, og avviser bruk av stemplet
"småborgerlig fanatisme" på den
voldsomme entusiasmen i
massebevegelsen. Han tar ansvaret
sjøl for tre konkrete feil:

- 1).Undervurderinga av transport-
problemet.
- 2).Målsettinga for utsmeltinga av
stål og
- 3).For store statlige oppkjøp av
korn (s.374).

Når det gjelder tempoet i
bevegelsen for å opprette
folkekommuner og heving av
eiendomsforholdet, forsvarer han
sin egen linje med at han stod for
varmhet og det å gå skrittvis
fram (s.280)

I talen fra 1962, som er
utgitt på Oktober, analyserer han
hele perioden 1958-62 under ett:
"Vi er blitt sterkere, ikke
svakere, fordi linja vår var
riktig, fordi det vi har oppnådd er
det viktigste de siste fire åra og
fordi vi er blitt erfarne gjennom å
gjøre feil i det praktiske arbeidet

Ellers er denne talen i sin
helhet et glitrende forsvar for en
dialektisk-materialistisk tilnær-
mingsmåte overfor historiske pro-
sesser, der han legger vekt på at
erkjennelse av den objektive lovene
må være en prosess, der man vinner
forståelse gjennom framgang og til-
bakeslag i praksis.

TorHo stiller 3 spørsmål satt
på spissen, som alle dreier seg om
produktivkreftenes utviklingsnivå.
Da er det underlig at nettopp han
går til frontalangrep på åra 1958-
59, som tross alle tilbakeslag
innebar den største satsinga på
vekst i produktivkreftene i Kina
noensinne. Flere av resultatene fra
disse åra var til varig glede for
de kinesiske massene:
Industrianlegg, vanningsanlegg,
elektrifisering, veinett, jernbane
og kaianlegg, skogplanting osv.

Så til kulturrevolusjonen. Her
hefter TorHo seg på KKP-ledernes
analyse av KR som "det svarte
tiåret".

Kjerna i KR er etter min
oppfatning kampen mot
revisjonismen og byråkratismen i
parti- og statsledelse. derfor er
det naturlig at en revisjonistisk
historieskriving går til
frontalangrep på nettopp denne
perioden. (Derimot har jeg
vanskeligere for å forstå hvorfor
de samme folka angriper perioden
1971-74, da det stod på en kampanje
mot det "motsatte" avviket, nemlig
Lin Piaos idealisme, "venstre"-
ensidighet, dogmatisme, karrierisme
og ikke minst persondyrking!)

Skal det være meningsfullt å
behandle KR som en særegen
historisk prosess, bør den etter
min oppfatning avgrenses til
perioden mai 1966-sept 1968. da var

det opprettet revolusjonskomiteer i samtlige provinser. Denne perioden kjennetegnes av skarp klassekamp, en kamp om statsmakta, der proletariatet med sin førtropp, den marxist-leninistiske kjerna i partiet, gikk seirende ut av oppgjøret. Avgjørende for utfallet var mobiliseringen av massene, også utafor partiet, i kampen mot revisjonismen og partifolka med makt som gikk den kapitalistiske vegen.

En tendens dekker over en annen. I kjølevannet av den anti-revisjonistiske massebevegelsen vokste det fra avvik av "venstre"-karakter, representert ved Lin Piao og firerbanden. Disse kreftene vant imidlertid aldri full kontroll over partiet og dermed staten, ikke minst takket være Mao og Hua Kun Feng.

Derfor er det også viktig å skille mellom den korrekte linja til Mao m.fl. om KR, og den forvrengte varianten til Lin Piao og firerbanden. Den korrekte linja for KR gikk MOT splittelse i folkets rekker, MOT såvel åpen som fordekt vold (eks. narrehatt-parader), MOT oppløsning av partiorganisasjonen. (Se Mao-dok.II s.565 og utover).

TorHo og andre gjør et poeng av at KR uansett må ha mislykkes, fordi KR's fiender nå sitter ved roret. Dette er stryk i logikk. Det er tross alt 12 år mellom 1966 og 1978. Sjøl om KR oppnådde målsetringa i første omgang, er det ikke sagt at den var ei vidundervaksine mot kontrarevolusjon i all framtid. Da den nødvendige kampen mot firerbanden kom, vokste de revisjonistiske kreftene i kjølevannet, og ble tilslutt også sterkere enn marxist-leninistene.

OM PRODUKSJONSFORHOLDA OG KLASSEDELINGA I KINA

I en tale fra 1982 gir Peng Zhen følgende klasseanalyse av dagens Kina: "Med den sosialistiske omforminga har det enorme antall av bønder blitt forvandlet fra bønder opptatt med individuell dyrking til bønder opptatt med kollektiv dyrking. Antallet intellektuelle er også vokst betraktelig. De har blitt en del av arbeiderklassen, dersom en tar dem som et hele. De utbytende klasser eksisterer ikke lenger som sådan; den overveldende majoriteten av deres medlemmer har omdannet seg selv og blitt arbeidende mennesker som tjener til sitt eget liv."(Beijing Review nr.50/1982, s.12)

TorHo trekker fram Stalins klasseanalyse fra 1936 for å støtte KKP-lederne anno 1982. Men dette er til liten hjelp. Mellom disse åra ligger et hav av erfaringer og teoretisk videreutvikling av marxismen på dette området. partiet vårt har hele tida kritisert Stalin nettopp for klasseanalyse fra 1936. Etter at kulakkene var slått på landsbygda, så han bare den imperialistiske omverdenen som et sosialt grunnlag for kontrarevolusjon. Dette var viktig nok, men førte til at han helt undervurderte betydninga av arbeidsdelingene ånd/hånd og ledere/massene.

TorHo hevder at man vanskelig kan bruke Lenins klassekriterier på dagens Kina. La oss prøve:

Først forholdet til produksjonsmidlene: Linja om å lære av Tachai i jordbruket gikk bla. ut på å heve eiendomsforholdet ved å gjøre brigaden til regnskapsførende enhet. Firerbanden, og nå dagens KKP-ledelse, har gått imot denne

linja. Etter 1979 har en rekke tiltak i jordbruket ført til ei senking av eiendomsnivået igjen. Ser man på utviklinga som helhet, går den i retning av oppløsning av folkekommunene og henimot familiene som økonomiske enheter.

Kontrakt- eller ansvars-systemet på individuell/familiebasis gjør at de som går på slike kontrakter, får en helt annen klassemessig stilling enn arbeiderklassen. de har relativt stor frihet/råderett over produksjonsmidlene og produktene, bare kvotene blir oppfylt. Dette systemet vil, sammen med den økte betydninga av de frie markedene, komme til å ØKE klassekillene i Kina, og som den tradisjonelle småproduksjonen "avle kapitalisme og borgerskap uavlatelig, hver dag, hver time, spontant og i masseomfang (Lenin:Bind XI,s.102).

Kort oppsummert: Det foregår i Kina idag ei utvikling fra kollektive til individuelle dyrkingsformer, ei utvikling av Kinas enorme landarbeiderklasse i retning av klassesdeling.

Dernest om rolla i den samfunnsmessige organiseringa av arbeidet: Som før nevnt skiller hele skiktet av intellektuelle, eksperter og adminstratorer seg fra kroppsarbeiderne mht. dette klassekriteriet. Disse folka har opplevd noe av en rennessanse i Kina siden 1978. Deres betydning blir understreket til stadighet, og de besetter i stadig større grad nøkkelvervene i parti og stat.

Dessuten har de nye skolereformene preg av ei elitedyrking som vil bidra til å reproducere dette skiktet som et eget sosialt lag, og fjerne disse folka ytterligere fra arbeiderklassen. (Se. feks. artikkelserien til B.Br i KK etter en Kinatur for ei tid tilbake, og

RF 7/1980, s.22, der det går fram at av 1528 studenter som ble tatt opp ved Pekinguniversitetet det året, kom over halvparten fra kad-er, funksjonærer, offiser- eller akademikerfamilier).

Alle tiltak fra 50- og 60-åra som hadde til hensikt å bryte ned skillet mellom intellektuelt arbeid og kroppsarbeid, er ikke bare fjernet, men blir også aktivt kritisert. Det samme gjelder mange tiltak som skulle bryte ned skillet mellom lederne og massene, som f.eks. revolusjonskomiteene.

Kort oppsummert: KKP-lederne legger opp til et teoretisk forsvar for "de intellektuelle og de hvite ekspertenes diktatur". Men dette kan i vår tidsepoke ikke bety annet enn borgerskapets diktatur. Stikk i strid med Peng Zhens fromme forsikringer, er skillet mellom arbeiderklasse og intellektuelle i Kina skarpere enn noensinne.

Tilslutt om hvor mye av rikdommen de rår over, og hvordan de skaffer seg den: Følgende sitat fra Hu Yao Bang viser at KKP-lederne aktivt forsvarer stadig større lønnsforskjeller mellom åndsarbeidere og kroppsarbeidere: "...allment sagt ...er det et absolutt nødvendig vilkår for mentalt arbeid at folk som driver med det... bør motta høyere materiell kompensasjon enn de som gjør manuelt arbeid..." (Sitert av Finn S. i KK 5.4.1983,s.6). Dette står i grell kontrast til ett av TV-programmene av Joris Ivens, vist i norsk TV våren 1977, der det gikk fram at fiskerne på feltet hadde bedre betalt enn legene i landsbyen!

Ansvarssystemet og de frie markedene vil også bidra til å øke lønnskillene, både bøndene imellom, og mellom vellykkede bønder og arbeiderne.

Til spørsmålet om fordelinga i

Kina idag hører også linja om å sette profitten som mål for industriproduksjonen. dette spørsmålet blir tatt opp grundig av Nils Holmberg i Røde Fane nr.6/81.

Stiller man disse kjennsgjerninene opp og ser dem i sammenheng, skulle det være mulig å trekke den slutninga at Kina idag blir et stadig sterkere klassesdelt samfunn. Dette står i skarp kontrast til den idyllen med klassefred som Peng Zhen maner fram i sitatet foran.

DEN IDEOLOGISKE OVERBYGNINGA TIL KKP-LEDELSEN

Teoriene om hele folkets stat, klassens innvoksing, klassefreden eller klassekampens utdøen, er alle varianter over det samme revisjonistiske temaet, enten det nå blir presentert av Bukharin, Krustjov, Liu, Deng eller Peng. Jeg har tidligere vist til skrifter av Stalin og Mao som KKP-lederne tar avstand fra. Det som Deng & Co. skriver om klassekampen under sosialismen står i tillegg i skarp motstrid til Lenin. Sjekk f.eks. "Resolution on CPC History" fra 1981 opp mot det Lenin skriver i Bind X s.60, 221,241-242 og Bind XI ss.48-49,102 og 122-123.

Jeg brukte forholdsvis mye plass i det forrige innlegget på å dokumentere at KKP-lederne "vifter med Mao for å gå imot Mao", og at de hadde redusert ham til en gjennomsnittsliberaler, slik Bernstein og Kautsky i sin tid gjorde med Marx. Jeg skal derfor ikke bruke mer plass på dette akkurat her.

Til analyse av overbygninga i Kina idag hører også KKP-ledernes utenrikspolitikk, med bl.a. skamrosinga av Jaruzelski. Også "hennrettelses-kampanja" og undertrykk-

inga av maoister hører med til denne analysa. Om disse sakene har Finn S., T. G. Ø. og Erik S. skrevet endel i KK, bl.a. i desember 1983.

KINA HAR BLITT BLÅTT

Stilt opp mot teorien om kontrarevolusjonen, Maos analyse av klassekampen under sosialismen og revisjonismens rolle, ei analyse av Kinas nyere historie og linjekampen i KKP, ei analyse av produksjonsforholda og klassesdelinga i Kina av idag og av klasseinnholdet i de politiske linjene fra KKP-ledelsen, trekker jeg den slutninga at Kina ikke lenger er rødt.

Forrige gang vi ble bedt om å svare på dette, under sommerleirene 1979, var dette umulig ut fra tilgjengelig materiale. Det fantes fornuftige argumenter for å satse så sterkt på utviklinga av produktivkreftene og massenes velferd som det det ble påstått at KKP-ledelsen gjorde, samtidig som jeg og andre stilte store spørsmålsteget ved klasseanalysa til KKP-ledelsen.

Idag går det ikke lenger å gjemme seg bak skjoldet "vi vet enda for lite". Materialet er overveldende, for alle som vil gå laus på det - ikke på empiristisk vis, ved å dyngte empirien oppå hverandre i to hauger og subtrahere, men ANALYTISK, ved å trekke ut det vesentlige, studere utviklinga av kampen mellom sidene i de viktigste motsigelsene, finne HOVEDSIDA, studere samfunnet, ikke i sin stillstand, men i sin utvikling, og ved å anvende marxismen-leninismen-Mao Tse Tungs tenkning på de faktiske kjennsgjerningene.

BRYT MED KKP!

Jeg er for at vi skal bryte partiforbindelsene med KKP. Men dette må skje som et resultat av grundige studier og diskusjoner i partiet som helhet. Derfor foreslår jeg at denne diskusjonen føres fram til en landskonferanse våren 1985, på samme måte som med diskusjonen om sosialimperialismen i 1974 og militærpolitikken i 1979.

Jeg vil samtidig få beklage at

dette svaret kommer så seint, hele 9 måneder etter innlegget til TorHo. Oppgaver i forbindelse med valget, prinsipp-programdiskusjonen, studiesirkel og 1.mai-forberedelser i tillegg til full kroppsarbeiderjobb har gjort det vanskelig å få konsentrert seg om Kina-diskusjonen, sjøl om dette ikke kan passere som noen fullgod unnskyldning.

Kang.

● DÅRLIG SKOLESTIL OM KINA

Kommentar til Kang

"Kang" foreslår at AKP skal bryte med KKP, fordi han hevder å ha bevist at Kina har blitt blått. Dette er et alvorlig spørsmål, og folk bør lese "Kang"s innlegg grundig for å vurdere det han legger fram. "Kang" ber oss om å følge den vitenskapelige sosialismen. Det er et godt forslag. Han kritiserer også dem som bruker skjellsord i denne debatten. Det gjør han rett i. Men han burde kanskje prøve å etterleve disse oppfordringene sjøl også. Jeg bare nevner i fleng noen av de blomstene "Kang" deler ut til sine motstandere: "pekingneserånd", "dumhet", "KKP-revisjonismens håndtlangere" og "suppekok". "Kang" skriver samme sted at folk gjerne tyr til skjellsord for å "dekke over sin egen mangel på dialektisk-materialistisk analyse". Kloke ord.

ALVORLIG FEIL I METODEN

Jeg tviler ikke på at "Kang" har lest mange sider om Kina. Problemet er bare at det han legger fram av **argumenter** ikke holder mål. I stedet for ei kritisk marxistisk drøfting bruker han en såkalt apriorisk metode. **Apriorismen** er en

filosofi og metode som tar sannheten for gitt, sjølinnlysende. Men det finnes ingen sannhet som er gitt, det ville i siste instans forutsette en Gud. Marxismen avviser apriorismen og sier, slik Marx gjorde at "I praksis må mennesket bevise riktigheten av sin tenkning." Dette er det eneste materialistiske kriteriet på sannhet, og hvis vi vil være materialister kan vi ikke heller heve store ledere som Mao over denne prøven. Det ville være å gjøre dem til guder. Det nytter altså ikke å si at noe var riktig, fordi Mao sa det var riktig. Den avgjørende prøven på om det var riktig eller ei er om det holder i praksis.

"Kang" går fram på en annen måte. Han går ikke inn på hva som blei de konkrete resultatene av Det Store Spranget, men han siterer et utdrag av Mao, der Mao forsvarer hovedlinja i DSS. Det holder ikke. Vi veit nå at fødselsraten blei halvert under DSS, og vi veit at dødsraten blei mer enn dobla. Dødeligheten kom faktisk opp på et høyere nivå enn i sjølve revolusjonsåret 1949 (Scientific American, 2/84). Dette reiser alvorlige spørsmålstegn ved DSS. Vi ville ikke være materialister om vi ikke idet minste på

grunnlag av slike fakta ville studere DSS på nytt før vi var villige til å gjenta rosen av det. Det er fullt mulig at den politikken som blei fulgt var en viktig årsak til at dødsraten økte og fødselsraten falt. Hva slags klassestandpunkt ville vi ha dersom vi bare trakk på skuldrene av slike fakta?

KANGS ARGUMENTER

1. Det store spranget

K. sier at utfra spørsmålet om å utvikle produktivkreftene finnes det ingen grunn til å angripe det store spranget. For da skjedde det ei stor utvikling av anlegg, veier, jernbaner etc. Javisst gjorde det så, men det er ikke tilstrekkelig grunn til å si at politikken var riktig. La oss gjøre et tankeeksperiment: Sett at ei regjering satser steinhardt på slike kapitalinvesteringer som det, så hardt at det knapt blir noe igjen til privat forbruk. Formelt sett er dette en politikk som "satser på fellesgodene" i stedet for det private. Men i praksis kan det arte seg som statlig utbytting av folket. Eksemplet viser at det ikke er nok å se på om det sattes på oppbygging av produktivkrefter, det er også nødvendig å se på hva massene får igjen for slitet. Jeg vil ikke kalle det store spranget for statlig utbytting av massene. Men jeg mener at planleggingsbyråkratiet og partiledelsen gjennom urealistiske planer og undervurdering av landbruk og lettindustri i praksis gjorde at folket blei skadelidende. Hvis ikke denne urealistiske politikken hadde blitt forlatt ville sosialismen i Kina lidd umiddelbart nederlag. Den teoretiske argumentasjonen for et slikt standpunkt bygger på Maos viktige artikkel "De ti viktigste forholda" der han anbefaler en økonomisk politikk som er stikk i strid med den politikken som blei

fulgt under "spranget". Den praktiske argumentasjonen bygger på at de måla som var stilt for "spranget" ikke blei oppnådd.

2. Kulturrevolusjonen

K. mener at kulturrevolusjonen bare foregikk fra 1966 til 1968. Det er noe riktig i dette, fordi dette var fasen med de store omveltningene. Men da vi besøkte Kina i 1970 erklærte KKP-ledelsen at det var feilaktig og revisjonistisk å påstå at kulturrevolusjonen var slutt. Og så lenge Mao levde blei det aldri erklært noen slutt på kulturrevolusjonen. Det gjorde at skadelig praksis fra kulturrevolusjonen ikke blei kritisert og oppsummert, og det ga "firerbanden" handlefrihet til å rykke helt inn i den daglige ledelsen av partiet.

K. ser tydeligvis de såkalte "revolusjonskomiteene" som viktige forsøk på å "bryte ned skillet mellom lederne og massene". Det sa propagandaen at de var, men var de det i virkeligheten? Disse komiteene besto av en tredel som var utplukka av partiet, en tredel som var utplukka av hæren og en tredel som var utplukka fra massene. Altså var to tredeler av disse organene plukka ut av partibyråkratiet direkte. At dette er en spesiell nyvinning for det proletariske demokratiet kan det være vanskelig å forstå. "Massenes" representanter var heller ikke valgt av dem de skulle representere, men også håndplukka på forskjellige måter.

3. Klasseforholda

K. mener at klasseskillene i Kina har økt i samband med innføringa av ansvarssystemet og de andre økonomiske reformene. Det er helt sikkert riktig. Men det at klasseskillene øker kan

ikke være noe avgjørende bevis på noen kontrarevolusjon. Som kjent økte klasseskillene voldsomt i Sovjet på trettitallet, uten f.eks. K. har brukt det som noe avgjørende bevis på en kontrarevolusjon under Stalin. K. nevner at det tidligere var ei linje for å heve eiendomsnivået til brigaden som regnskapsførende enhet, mens det i dag i høy grad går i retning av at den enkelte familien blir enheten. Det sier seg sjøl at dette er et skritt vekk fra kollektive ordninger i retning av private ordninger. Dermed oppstår det en stor klasse av småprodusenter. I seg sjøl har ikke det noe med kapitalisme å gjøre. Derimot øker det **muligheten** for at det på basis av småprodusentene kan vokse fram en klasse av kapitalistiske bønder. Foreløpig er det for tidlig å si om reformene vil bety at det det nye sjiktet av rike bønder begynner å akkumulere på **bekostning** av de fattige bønder. Til nå har reformen tydeligvis betydd at både de fattige og de rike har fått økt inntekt. I følge Beijing Review var det i 1978 så mye som 1 av 3 bønder som hadde så under 100 yuan (350 kr.) i årsinntekt, i 1982 var det bare 2,8 % som hadde så lav inntekt. Hvis tallene er riktige betyr det at kinesiske fattigbønder på 5 år har hatt sin største inntektsøkning siden første halvdel av femtiåra. Samtidig har forskjellene mellom rike og fattige bønder økt kraftig, men i hvert fall ikke foreløpig på den måten at de fattige er blitt fattigere.

Når det gjelder utdanningssystemet, så er det riktig at eliteskoler er på vei inn igjen. Men på den andre sida var kulturrevolusjonen en katastrofe for det faglige nivået i skolen. En prøveeksamen holdt etter kulturrevolusjonen viste at så mange som 70 % av studentene

ville strøket. Og fortsatt er det et par hundre millioner analfabeter i Kina, ifølge kinesernes egne tall. Å ødelegge utdanningssystemet i et fattig land er å ødelegge produktivkrefter og ta maten ut av munnen på framtidige generasjoner. Uten egne eksperter av internasjonal standard og uten en voldsom økning av utdanningsnivået i folket, vil Kina forbli avhengig av en imperialistisk verden.

4. Klasseanalysen

Vårt parti har flere ganger kritisert KKP's klasseanalyse. Dette er ikke noe nytt K. kommer med. Men problemet er at det heller ikke tidligere fantes noen tilfredsstillende klasseanalyse for Kina. Firerbanden begynte å utforme sin "analyse", og da de falt, sa den kinesiske partiledelsen at den riktige klasseanalysen var å finne i Maos artikkel om klassene i Kina fra 1926! Dette var jo meningsløst, for sjølsagt var klasseforholda helt annerledes under sosialismen enn i det halvføydale Kina. En grundig og kritisk klasseanalyse av det nye kinesiske samfunnet har KKP aldri gjort. Det høyeste nivået en kom til var de **skissene** til en analyse som blei lagt fram i polemikken. I forhold til disse skissene var det som kom under kulturrevolusjonen et stort tilbakeskritt.

Vårt parti har viktige prinsipielle uenigheter med ledelsen i KKP. Dette gir grunn til årvåkenhet. Men prinsipielle uenigheter i seg sjøl er ikke noe bevis på hvilken klasse som har makta i et samfunn. De kan i høyden gi oss en pekepinn om hva vi bør lete etter. For til sjuende og sist er det bare gjennom en **konkret analyse** av de virkelige forholda i et land at vi kan trekke slutninger om klassekarakteren til det samfunnet.

KONKLUSJON

I motsetning til hva han hevder, har ikke "Kang" levert avgjørende argumenter for å påstå at Kina har blitt blått. I virkeligheten er konklusjonen bare en gjentakelse av premissene hans. I "Kangs" premisser ligger det at de som blei angrepet under kulturrevolusjonen faktisk var kontrarevolusjonære. Av det trekker han den slutningen at de som nå sitter ved makta er kontrarevolusjonære. Definisjonen på en revisjonist er en person som er uenig med "Kang". Dermed blir det en smal sak å bevise at de som er uenige med "Kang" er revisjonister.

Skal vi kunne gjøre oss noe håp om å finne ut hva som skjer i Kina må vi ta et oppgjør med denne formen for håpløs sirkelargumentasjon. Vi må undersøke det virkelige Kina og ikke nøye oss med "ideen Kina". Hva er de faktiske og materielle virkningene av ansvarssystemet og hvordan er den faktiske utviklinga av klasseforholda i Kina? Hva er forholdet mellom plan og marked? Hvilken faktisk makt har og hadde arbeiderklassen? osv. osv.

Denne jobben har vi bare så vidt begynt på, så det er ingen grunn til å følge "Kangs" forslag om å bryte med Kina og KKP.

Pål S

DIVERSE

OPPFORDRING OM DAGENS BOK

Som kjent starter forlagene PAX og OKTOBER en ny bokklubb høsten 1984.

Denne bokklubben vil utgi bøker som Tronsmo og Oktober/Trondheim normalt ville solgt mye av. For å ta igjen noe av dette tapte salget, er det uhyre viktig for oss at de som vil tegne seg som medlemmer i Bokklubben Dagens Bok, gjør det gjennom Tronsmo og Oktober-/Trondheim.

Bokklubben Dagnes Bok gir oss en provisjon på 25%, og dersom 1000 personer tegner seg hos Tronsmo, og vi regner at samlet kjøp pr. medlem pr. år er kr. 600,00, vil dette gi oss kr. 150 000,00 i rein netto.

Vår målsetting for tegning av medlemmer er minimum 2000 for TRONSMO og minimum 500 for OKTOBER TRONDHEIM. Denne inntekten fra med-

lemmer i Dagens Bok er meget viktig for oss i tida som kommer. Konkurransen på bokmarkedet i Oslo skjerpes stadig, vi er flinke, men små, og relativt ressursssvake. Som eksempel kan nevnes at bokhandelene Tanum og Norli fra desember 1984 vil ha et samlet butikkareal på 3000 kvm, og at vi har 100 kvm. TRONSMO BOKHANDEL har bestandig greid seg sjøl økonomisk. Vi har aldri måttet sanere gjeld, eller lage innsamlinger for å fortsette drifta.

Nedgangen i salg på forskjellige områder de siste åra har vært betydelig, men vi har hittil klart å omstille oss og dermed holdt omsettinga oppe, mye på grunn av godt salg av skjønnlitteratur og sak-bøker.

Dette blir nå kraftig truet

ved opprettinga av Bokklubben Dagens Bok. Det er derfor helt nødvendig for oss å kompensere et eventuelt tap med provisjon fra Bokklubben Dagens Bok.

De som hører hjemme i Trøndelagsfylkene tegner seg i OKTOBER BOKHANDEL, Trondheim, mens de som bor i resten av landet tegner seg som medlemmer i TRONSMO BOKHANDEL i Oslo. Innmeldingsblanketter vil bli sendt pr. post i slutten av august. Det vil også komme kupongannonser i

KLASSEKAMPEN og andre dagsaviser. BRUK DISSE OG STØTT DERES EGNE.

Er det mer du vil vite så bare skriv eller ring til:

TRONSMO BOKHANDEL	OKTOBER BOKHANDEL
Boks 6897,	Kongensgate 29
St Olavs pl	7000 Trondheim
0130 Oslo 1	tlf 07- 52 25 55
tlf 02- 20 25 09	

Med hilsen
Steinar T. W.

ARBEIDERINNRETNINGA TIL KLASSEKAMPEN

Vi ser det som en viktig oppgave å utvikle KK som en kollektiv organisator for "opposisjonen" i vår bedrift. Problemet er at svært få abonnerer eller leser avisa utover partimedlemmene. Selv blant studiedeltagerne våre abonnerer bare ca.60%. Vi har lagt opp en kampanje for å verve abonnenter og utvikle KK-salget på jobben for å løse dette problemet. men avisas innhold, utforming og redaksjonelle linje har også stor betydning for vanskene vi har med å spre avisa.

Vi ser 2 problemer:

1.Avisa har lite stoff og avsløringer om vår hverdag. (Arbeidsplassene og disses problemer).

2.Avisa er skrevet av og for småborgerskapet (om arbeiderklassen?). Det er en tendens ved KK til å ta "farvell med proletariatet".

Trekk ved denne utviklinga mener vi er:

-Avisa tar utgangspunkt i og forutsetter kunnskapsnivået og erfaringsbakgrunnen til "68-genera-

sjonen". Dette kunnskapsnivået er delvis høyere - men først og fremst forskjellig fra de kunnskapene og erfaringene arbeidsfolk på vår jobb har.

-Avisa er ofte tung og krevende i formen. Vi erkjenner at avisa må vende seg til den intellektuelt nysgjerrige og våkne delen av arbeiderklassen, men feks. stor bruk av fremmedord gjør avisa vanskelig tilgjengelig for folk uten høyere utdanning.

-Avisa er ikke vinkla inn på arbeiderklassens tenkemåte og kultur.

For å rette på disse problemene og gi avisa ei arbeiderprofil (finne tonen) foreslår vi følgende tiltak:

1.Redaksjonen gjennomfører - i samarbeid med oss: - en undersøkelse blant "progresive" på jobben som kjenner avisa om hvorfor de ikke abonnerer. Siktemål: Hvordan gjøre avisa mer tiltrekkende for arbeidsfolk.

2.Arbeider-korrespondent systemet bygges opp igjen. Vi er fullt klar

over at det kom mye dårlig stoff dengang det fungerte. Men - systemet var ikke feil av den grunn - bare tilrettelegginga av det. Særlig viktig er det å bygge opp et arbeidsplassnett som ikke bare skaffer faglig stoff, men også hjelper til med profileringa av avisa. Vi vil selv gjerne delta.

3.Underlegge avisa i sterkere grad partiet - særlig arbeiderklasse-delen - igjen. Sende redaksjonelle planer og linjer jevnlig ut til høring, og gjøre dette også til en fast del av partilagas oppgaver. (Ikke bare salg og budopp gavene)

4.Knytte redaksjonen nærmere til arbeiderklassen ved å knytte til seg journalister som kjenner arbeiderklassens kultur og evner å gi avisa en arbeiderprofilering.

5.Gjøre avisa mer agitatorisk. Legge mer av den tyngre debatten til Røde Fane. (Krever også satsing på Røde Fane)

6.Opprette kontrollgruppe(r) som jevnlig tar for seg arbeider-

innrettinga på avisa og kritiserer redaksjonen.

7.Kvoteringsbestemmelser, slik at hvem som får plass i avisa systematisk kan kontrolleres. (Billedbruk, hvem som intervjues osv. - tilsvarende kvinnekvotering)

Faglig avdeling
Oslo

Tillegg:

I forbindelse med diskusjonen kom det fram en del konkrete ønsker:

-Faglig stoff samles på torsdag for å lette bedriftssalget.

-Mer populær-vitenskap - men ikke så tunge som nå.

-Lage oppslag om jernbanemeldingene og den politiske kampen i Norsk Jernbaneforbund.

-At avisa kommer bort fra sitt "DYR-rykte". Abonnementspris under Arbeiderbladet.

Høstaksjon for KK: 1500 nye abonnenter!

Arbeidet for å øke Klassekampens opplag har kommet inn i faste former og 15. august går starten for den årlige høstaksjonen. Fram til 1. november skal det veres abonnenter og selges aviser i stor stil. Og i år er målsettinga for verveaksjonen satt til 1500 abonnenter.

Det er mindre enn resultatet i fjor, som til gjengjeld lå spesielt høyt pga. sideutvidelse og storstilt relansering. Også i år vil redaksjonen legge fram en «pakke» med tiltak som både gjelder avisas form og innhold. Lanseringa av dette vil skje 1. september. Vi håper både å

kunne rette opp sakheter og legge fram noen nyheter som vil gjøre salgsarbeidet med avisa enda lettere.

Mer informasjon følger, bl.a. i KKs egne spalter. Men allerede før sommerferien er det viktig at de første tiltakene for å forberede en god kampanjestart tas.

I tilknytting til høstaksjonen vil KK ta initiativet til en debatt om avisas innhold, med både intervjuer og innlegg. Kritikk, forslag og idéer er velkommen.

KK-utvalget

KLASSEKAMPEN

økt netto opplag, men...

Antallet som abonnerte på Klassekampen som dagsavis var i årets fem første måneder i gjennomsnitt ca. 170 fler enn i samme periode i fjor. Men som det framgår av figuren, så har vi nærmet oss mer og mer ned mot abonnentskurven for 1983. For mai faller kurvene sammen.

Årsaken til dette ligger i dagen. Vinterens vervekampanje gikk ikke i mål. Tre uker etter avslutninga hadde vi ikke nådd mer enn 1112, altså nesten 200 under resultatet i vinterkampanjen i 1983. Hadde vi klart målsettinga, ville abonnementskurven fulgt fjorårets trend.

KK-utvalget satser nå mye på å få organisert et mer veltrimmet fornyingsopplegg. På alle steder der det finnes partilag skal det og må det organiseres planmessig

oppfølging av abonnenter som stoppes og prøve å få dem til å fortsette som abonnenter. Oppfølging skjer på grunnlag av tilsendte lister fra KK sentralt over abonnenter som nylig er stoppa. For det enkelte partilag er dette en enkel jobb reint praktisk.

Det er sjølsagt viktig sympatisørarbeid for laget å oppsøke slike, holde kontakt med dem, diskutere med dem. Og dette arbeidet som tar små krefter fra hvert enkelt lag, er en hjørnestein i det planmessige arbeidet for å øke KKs spredning og innflytelse.

Vi kommer tilbake til Klassekampens høstaksjon. Akkurat nå kan vi først og fremst bedre resultatet ved godt fornyingsarbeid og på den måten redusere det tradisjonelt store frafallet i mai/juni.

